Volum coordonat de
Nicolae Racu **Andrei Ștefan Racu**

La ceas aniversar, 75

Amintiri

GRAFOART

CUPRINS

Cuvânt de întâmpinare
Acad. Mircea DUMITRU 11

Venera BABEȘ
director al Colegiului Naţional de Arte Dinu Lipatti din 2018 17

Florian Ioan NEMEȘ
director al Colegiului Naţional de Arte Dinu Lipatti între 2008-2018 19

Nicolae și Andrei Ștefan RACU 21

Christian BADEA 25

Oana ANDRA 29

Radu ANDREI 32

Theodor ANDREI 35

Cristina ANGHELESCU 38

Petru ANDRIESEI
Memorii la ceas aniversar 40

Ștefan APRODU 47

Anca Ruxandra BALA (DUMITRESCU)
Dragul meu Liceu de Muzică nr. 1 51

Ovidiu BĂLAN
La mulți ani Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti! 55

Ginetta BĂNICĂ (ENACHE)
Doisprezece ani fericiţi 57

Costel BEJAN 62

Lucian Bogdan BEJAN 63

Mihai BELU
Temă pentru acasă - după mai bine de 40 de ani 66

Luminița BERARIU
Liceul meu 69

Raluca BUCINSCHI
Amintiri din liceu 74

Marin CAZACU 79
Mihai Andrei CERNEA (BUBU) 81
Hristina CLEMPUȘ (COLOTELO)
Amintiri despre Liceul Dinu Lipatti 84
Matei CORVIN 86
Ana – Maria CREȚAN
Amintiri din Liceu 89
Ion CUDALBU 93
Emilian DASCĂL 99
Laurențiu DINCĂ
Amintiri de la Liceul de Muzică Nr. 1 din București 102
Nicoleta DRĂGHICI 106
Ilinca DUMITRESCU 110
NICOLAE RACU în dialog cu ILINCA DUMITRESCU 113
Adrian FLORESCU
Despre Liceu 120
Raluca FLORESCU
„Ani de liceu, cu emoții la română…” 122
Sandra GĂTEJEANU (GHEORGHE) 124
Cristian GHETZ 127
Alina-Nicoleta GHIUGAN (BUDRICĂ) 132
Ioana Cristina GOICEA 134
Vasile GRĂJDIAN
Anii nesfârșiți ai liceului 136
Anca HARALAMBIE 138
Irina HREȚIUC
Cei mai frumoși ani 140
Tiberiu IDVOREANU 142
Adrian IORGULESCU 147
Laura LACHER (BORODAN) 150

Valeriu MAIOR
Amintiri… 152

Carmen MANEA (IONESCU–ROMANAȚI)
Amintiri din anii de liceu 155

Valentin MANDRIC 160

Yolanda MARCO (LAST) 162

Cristina Nicoleta MARCU (STĂNESCU)
Promoția: 1996 - 2000 164

Mihaela MARTIN 166

Nicolae MAXIM
O aniversare! „Nu privi înapoi cu mânie” 168

Georgiana MĂNĂILĂ
Despre liceul meu 172

Lorena MĂNESCU 175

Julieta MIHAI 184

Mariana MIHAI (APOSTOL) 186

Simona MIHAI STERN 188

Andrei MIHĂILESCU 190

Justin MIHOC
Clasa A – amintiri din vremea liceului 194

Cătălin MUGUR 199

Luiza NANCU - CHIVULESCU 201

Petrică NANCU 203

Lorenz NĂSTURICĂ-HERSCHCOVICI 204

Anca Nicoleta NEAGU
Amintiri din 1996 - 2000 208

Liliana NEDELCIU
Amintiri despre liceu - o familie de muzicieni şcolită la Liceul de Muzică nr. 1, Bucureşti 210

Șerban NICHIFOR *Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti – Un focar al Culturii Românești !* 219

Romeo NICU 222

Tiberiu Dragoș OPREA
Amintiri și trăiri 224

Leonard–Octavian PĂDUREȚ 227

Familia PETRE
Câteva rânduri de apreciere… 228

Alexandru PETROVICI
Liceul nostru 231

Marcel PEȚANCA 235

Emilian PIEDICUȚĂ 236

Ștefania PIPA 240

Andrei PODLACHA
Amintiri din Liceu 242

Aurelian Octav POPA 245

Oana POPA 248

Sanda POPA (CRĂCIUN) 250

Gemenele Oana și Luiza POPESCU 254

Ionel POSTOLACHE 256

Iosef Ion PRUNNER 257

Georgeta RADU 260

Viorica RĂDOI
Liceu, efemer prolog al tinereții mele! 261

Ion IVAN RONCEA
„Harpa de aur" - începutul 273

Oana Andreea RUSE 277

Paul STAICU
Pentru Școala de Muzică nr. 1 din București la 75 de ani 279

Irina STAICU (BOTEZ) 284

Rudolf STAMM 286

Mădălin STĂNESCU
Amintiri despre Colegiul Dinu Lipatti - a doua mea familie 288

Carmen STOIANOV
Anii mei de liceu… în Principate… 291

Ioana STOIANOV (Sarah Ioana-Carla STOIANOV COHEN) 295
Georgeta STOLERIU 297
Constantin ȘERBAN
Amintiri din liceu 301
Eugenia ȘERBAN 303
Pavel ȘOPOV 306
Ion Bogdan ȘTEFĂNESCU
Doisprezece ani de șlefuire personală și de amintiri subiective 311
Violeta ȘTEFAN-MUGUR 329
Ciprian TEODORAȘCU 331
Raluca TONESCU 333
Florin TUDOR 336
Ioana TUDOR 338
Andreea și Corina 340
Daniel VLAD 342
Ulpiu VLAD
Amintiri din Liceul de Muzică nr. 1 - București 344
Lucian VLĂDESCU
Mândria de a fi studiat la Liceul de Muzică nr. 1 348
Ioana Raluca VOICU–ARNĂUȚOIU
Școala după școală 349
Ionuț Romeo VOINEA 354
Gheorghe ZAMFIR
Înscris istoric 1955 – 1961 355
Cornelius ZIRBO
Amintiri din Lipatti 359
Lucrări muzicale scrise și dedicate Aniversării Colegiului 365
Extrase din Cartea de Onoare 367
Fotografii 383

Acest volum apare prin bunăvoința și prin aportul de gânduri alese
ale foștilor elevi, profesori, absolvenți și simpatizanți ai
Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti*.

Cuvânt de întâmpinare

Acad. Mircea DUMITRU
Vicepreşedinte al Academiei Române

Ut musica philosophia et logica
(*Precum este muzica, aşa este filosofia şi logica*)
sau pentru ce educaţia muzicală?
Un elogiu profesorilor şi colegilor mei de la
Colegiul Naţional de Arte Dinu Lipatti din Bucureşti

Dacă m-aș fi născut cu un an mai devreme și aș fi fost, totuși, identic cu cel care sunt de fapt, ceea ce – așa cum ne învață metafizica și știința – este imposibil, foarte probabil aș fi fost muzician. I-a revenit însă generației mele neșansa unei reduceri drastice a numărului de locuri în învăţământul superior cu profil artistic și, deși eram un violonist bun, nu credeam că voi fi destul de competitiv pentru a ocupa unul dintre locuri, alături de vârfurile reale ale violonisticii grupei mele de vârstă (Andrei Roșianu, Mircea Călin, Florin Voicu, Marian Pană îmi vin imediat în minte).

Dar de ce *aș fi putut fi* un muzician profesionist? Ei bine, pur și simplu, pentru că am avut o educație muzicală de doisprezece ani, începută la Liceul de Muzică şi Arte Plastice din Craiova, al cărui elev am fost timp de cinci ani, din 1967 și până în 1972, continuată apoi, timp de alți șapte ani în București până la absolvirea Liceului. Am obținut o diplomă de bacalaureat în muzică. Așadar, m-am bucurat din plin de o formație muzicală oprită, spre regretul meu pe care-l resimt uneori și azi, în pragul finalizarii ei în învățământul superior muzical.

Ce valoare a avut pentru mine această educație? Aș spune, fără riscul de a greși sau de a exagera, că a contribuit decisiv la întreaga mea

traiectorie academică și de viață. Și azi, deși mă ocup de lucruri diferite – unii ar spune, poate, *complet* diferite – muzica este, alături de viața celor pe care-i iubesc, partea cea mai bună și frumoasă a existenței mele. Ea este forma de viață care nu are echivalent în nici o altă experiență, nici măcar în aceea strict profesională, pe care am dezvoltat-o constant, fără nici o întrerupere, timp de patruzeci de ani: filosofia și logica.

Este foarte plauzibil ca înclinațiile mele muzicale timpurii, corelate cu o mare pasiune pentru matematică în anii formării mele, să mă fi condus, până la urmă, la filosofie și, mai ales, la logică; adică, la un domeniu ale cărui rigoare, simetrie, claritate și aspirație către coordonare, puritate a formei și ordine nu sunt egalate decât de trăsăturile stilistice întru totul similare ale muzicii.

De aceea, când cineva se întreabă - și probabil nu retoric – „La ce bun educația muzicală?" sau „Ce anume ne oferă orele de muzică și de educație muzicală în școală?" eu simt o crispare mentală. Pentru mine, răspunsul este evident. Mie, această educație mi-a oferit totul. M-a pregătit pentru tot restul vieții; mi-a definit și articulat opțiunile și, sunt convins, că m-a motivat pentru exercițiul logicii și al filosofiei, al căror studios am rămas până azi și, fără îndoială, voi fi până în ultima clipă a vieții.

Liceul meu de Muzică nr. 1 (azi *Dinu Lipatti*) a fost mediul școlar ideal care m-a ajutat să îmi dezvolt nu numai talentul și aspirațiile muzicale și artistice (recunoștința mea nestinsă nici după patruzeci și cinci de ani se îndreaptă către Elisabeta Tomescu - Ciomu, profesoara mea de vioară, Dan Cumpătă, Elisabeta Suciu, maestrul Nicolae Racu – un excepțional mentor și formator de caractere -, maestrul Nicolae Niculescu, Adrian Iorgulescu, Hrisanta Petrescu (Marin), Doina Rotaru, Carmen Ionescu-Romanați), dar mi-a lasat libertatea să-mi cultiv și pasiunea mea pentru cunoaștere, deopotrivă pentru literatură și gramatică, dar și pentru matematică sau fizică (aceeași gratitudine pentru excepționalii profesori Constantin Pencea, Ion Coman, Ruxandra Enescu, Elena Crețan,

Octavian Hacigheanu, Ileana Șerbănescu, Elena Olteanu).

Colegiul National de Arte *Dinu Lipatti* a asigurat generațiilor sale de elevi echilibrul necesar între un învățământ vocațional formativ, care cere mii de ore de studiu al instrumentelor muzicale, și o pregătire de cultură generală foarte diversă și bogată, identică cu aceea de la toate liceele din România de la acea vreme.

Dar, desigur, este cât se poate de adevărat că alți oameni au avut alte experiențe cu totul diferite de ale mele. Și prin urmare, cu toată rezerva și modestia necesare atunci când vrei să împărtășești celorlalți propria ta experiență de viață, așadar fără a avea nici cea mai mică pretenție arogantă de a da lecții de viață cuiva, iată de ce cred în virtuțile cu totul aparte ale muzicii pentru dezvoltarea și formarea personalității tinerilor. Așadar, la întrebarea „Pentru ce educație muzicală?", răspunsul scurt va fi: pentru că muzica are virtuți paideice unice - ne ajută să ne conturăm, să ne dezvoltăm și să ne împlinim ca ființe sociale și sensibile întregi.

Dacă doriți și un răspuns mai elaborat, iată-l aici:

Studiul sistematic al muzicii și al unui instrument muzical îl începi foarte timpuriu. La cinci sau șase ani, deja ești pus în situația de a exersa zilnic câteva ore. Efectul pe termen lung al acestei practici supravegheate asupra coordonării corpului, dar și asupra temperării reacțiilor temperamentului și emoțiilor, este evident și rămâne cu tine pentru tot restul vieții. Te obișnuiești cu munca zilnică grea și dură, nu în salturi; și te acomodezi cu ideea că atingerea unei ținte pentru care primești laude și recompense, depinde de munca *ta*, pe care nu o poți împrumuta de la nimeni altcineva, după cum nici nu se poate să-ți fie însușită fraudulos de către altcineva. Miile de ore de exercițiu și de practică sunt *ale tale*; ești *tu*, *instrumentul tău* și *muzica* pe care o faceți împreună; care nu există în lipsa actului tău creator.

Timpul trece; ești din ce în ce mai bun la practicarea artei tale muzicale și ajungi să poți face muzică împreună cu alți colegi-muzicieni, de-o seamă cu tine sau mai maturi. Această „împreună comunicare și interpretare muzicală" este una dintre cele mai bune și eficiente căi către dezvoltarea virtuților civice. Cunoașteți vreo altă activitate umană, care, aidoma muzicii, să permită o perfectă coordonare și o armonizare deplină a unor personalități individuale atât de diferite, fiecare cu temperamentul și cu reacțiile sale emoționale, dar care, atunci când dirijorul ridică bagheta, performează impecabil în mecanismul perfect reglat al unei orchestre? Eu unul nu cunosc ceva care, în această privință, să egaleze muzica nici pe

departe. Am avut experiența cântatului în orchestră sau în formații de muzică de cameră și îi port, până astăzi, Maestrului Nicolae Racu o amintire plină de afecțiune și de recunoștință pentru sutele de ore de repetiții cu Orchestra Liceului. Nu am putut afla nici o altă acitivate umană în care armonia și deplina coordonare să se obțină și să se hrănească din personalități atât de diferite, de fluide și uneori chiar antagonice.

Efectul pe termen lung al acestei socializări prin muzică este durabil și robust. Virtuțile civice și ale sociabilității nu pot fi mai bine modelate la aceste vârste fragede decât prin practicarea unui instrument muzical și prin experiența de a fi parte a ceva mai mare și mai semnificativ. (Sportul, pe de altă parte, deși o activitate socială de grup, atât de dinamică și de atrăgătoare la vârsta primei tinereți, este prin natura sa mult mai competitiv și polemic!)

Iar dacă ne ridicăm de la valoarea pedagogică a muzicii din plan individual și social la semnificația acesteia în plan conceptual filosofic, pentru mine experiența muzicii și a educației muzicale a fost revelatoare pentru o subtilă corespondență între muzică și logică/filosofie. Am avut privilegiul unor convorbiri personale cu filosoful britanic-american Kit Fine (metafizician și logician; probabil cel mai important și influent gânditor al momentului, un geniu al filosofiei contemporane), care este totodată un pianist și compozitor („amator") pe deplin împlinit. Din discuțiile noastre despre logică și muzică reținem două trăsături distinctive esențiale care corespund deopotrivă „stilisticii" logicii și muzicii. Fine ne spune că cea mai importantă operație logică este aceea a *coordonării*: a expresiilor limbajului unele cu altele, a gândurilor între ele, dar și a expresiilor lingvistice cu gândurile pe care le constituie și transmit acele expresii. *Coordonarea*, îmi pare evident, ține și de natura intrinsecă a muzicii. Apoi, în direcția inversă, pornind de la muzică spre filosofie, logică și argumentare/raționare, Fine consideră că acumularea graduală a unei tensiuni sonore, care culminează și se rezolvă finalmente într-o cadență ce conduce firesc către încheierea piesei muzicale este esența unei lucrări muzicale, adică ceea ce ține de natura intrinsecă a muzicii. Dar polemica ideilor riguros argumentate și „înregimentate" logic, natura dialectică și dialogică a oricărui gând filosofic pe care urmărim să-l conducem argumentat și logic către o concluzie sunt, de asemenea, caracteristici intrinseci ale filosoficului.

Iată cum, pentru mine, arcul experienței acumulate de-a lungul formării mele, dar și experiența creației profesionale au înglobat deopotrivă muzica, logica și filosofia. Liceul de Muzică nr. 1 (actualul Colegiu

Național de Arte *Dinu Lipatti*) a fost, pentru mine, locul ideal al începutului vietii mele sociale şi intelectuale.

Ut pictura poesis (*Precum este pictura, așa este și poezia*) era gândul călăuzitor al *Artei poetice* a lui Horatiu. Cu toată modestia, și păstrând proporțiile de rigoare, ecoul peste veacuri al acestei poetici va fi, pentru mine, *Ut musica philosophia et logica* (*Precum este muzica, aşa este filosofia și logica*).

Venera BABEȘ

director al Colegiului Naţional de Arte Dinu Lipatti din 2018

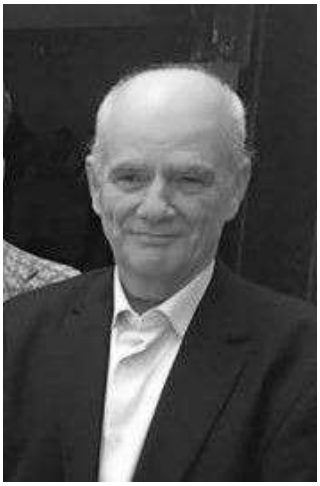
Istoria Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti* a început în 1949, acum 75 de ani, când am apărut pe harta muzicii ca Școala de Artă nr. 1 din București. Am început ca o colectivitate de pedagogi, o insulă a educației muzicale într-o perioadă istorică deloc simplă. Sub îndrumarea primului director, profesor Emil Bîclea, mica comunitate organizează și elaborează primele programe școlare, iar rezultatele nu întârzie să apară. E greu să nu menționăm numele câtorva profesori din acea perioadă: Victor Iușceanu, Dan Cumpătă, Ana Pitiș, Iosif Conta, Dan Mizrahi, Fănică Luca, Maria Tănase, dar și numele câtorva elevi consacrați în timp: Șerban Lupu, Ileana Cotrubaș, Lucia Ţibuleac, Christian Badea, Ion Ivan Roncea, Marin Cazacu, Iosif Ion Prunner, Gheorghe Zamfir, Viniciu Moroianu, Tudor Dumitrescu.

Anii s-au scurs și vremurile au adus în 1990 numele pianistului muzician Dinu Lipatti pe frontispiciul școlii, iar instituția noastră școlară a fost ridicată la rangul de Colegiu Național, pentru merite deosebite în activitatea didactică și artistică. În prezent, sunt aproximativ 800 de elevi și 200 de profesori care își desfășoară activitatea în specializările Muzică și Arta actorului, și care duc mai departe tradiția istorică a școlii prin realizări în concursuri naționale, internaționale, concerte vocal-simfonice și diverse alte spectacole.

Probabil că toți cei care au absolvit Colegiul *Lipatti* au amintiri vii despre emoțiile de a urca pe scenă, prieteniile pe care le-au legat sau satisfacția de a fi fost aplaudați după interpretarea unei piese exersate până la epuizare. Astfel, ne dăm seama că muzica e, prin esența ei, o activitate situată într-o comunitate, o forma de comunicare. *Destine individuale* au alcătuit, pentru noi, un *destin colectiv*. Drumurile urmate de membrii școlii au fost diverse: de la muzicieni și actori până la medici, juriști, lingviști sau

Florian Ioan NEMEȘ

director al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti între 2008-2018

S-a născut în 1949 și era primul… și primul a rămas de-a lungul anilor. S-a consolidat, s-a maturizat și a creat valori, valori pentru țară și lume. Și asta nu se uită…

În anii isteriei dictaturii au încercat să-l distrugă… cu buldozerul, la propriu. A fost însă apărat, uneori eroic.

Și a rezistat, a renăscut… Și azi mai are adversari, provoacă admirație și invidie, chiar frustrări. Și azi apar figuri întunecate, bizare, nefericite, dispuse să mistifice însăși esența artei.

Nici asta nu se uită.

Acum suntem cei mai buni pentru că am fost și suntem liberi, poate uneori cam răzvrătiți. Poate avem și motive să fim așa…

Copiii talentați sunt poleiți cu un strat de speranță și visare, de frumos și dragoste pentru magia artei… Se întorc mereu și le este dor… dor de tinerețe, de vise, de școala copilăriei.

Acum suntem Colegiu Național și o merităm. Acum ne pregătim să aniversăm vârsta înțelepciunii. Și o vom face pentru cei ce au fost, sunt și vor mai fi, atâta timp cât la Ateneul Român, concertele Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti* vor bucura mințile și sufletele românilor… Asta să nu uitați!

Nicolae și Andrei Ștefan RACU

Cine nu-și amintește de dascălul ce i-a pus creionul în mână? Sau de cel care i-a descifrat primele taine ale meseriei? Sunt gânduri care ne urmăresc întreaga viață și, pe care, nu o dată, le împărtășim cu plăcere și nostalgie celor dragi, iar, când se întâlnesc colegi de școală, invariabil își deapănă amintirile acelor ani.

Ca profesori cu o activitate – ca durată cumulată – similară cu anii care s-au scurs de la înființarea în 1949 a primei instituții de învățământ muzical preuniversitar din țară, Școala Medie de Muzică din București, ne-am străduit să culegem amintirile celor care pentru 12 ani (sau mai puțin) i-au fost elevi.

Considerăm că ar fi necesară o precizare. Spre sfârșitul anilor ’70 ai secolului trecut cineva din „conducerea superioară” a constatat că „erau prea mulți greieri și prea puține furnici” și a luat decizia ca din peste 20 de licee cu profil muzical din țară să rămână doar 5: Cluj, Iași, Timișoara, Craiova și București, unde se va înființa Liceul de Artă *George Enescu* (prin comasarea a 3 instituții: Liceul de Muzică nr. 1, Liceul de Muzică nr. 2 - care de câțiva ani purta numele lui George Enescu și Liceul de Coregrafie). Cursurile se desfășurau în mai multe sedii: *muzica* în clădirea din strada Lt. Lemnea nr. 30 – ciclul liceal – și, în edificiul din strada Principatele Unite, nr. 63 – ciclul primar și gimnazial, cât și unele ore de specialitate, inclusiv ansambluri; *coregrafia* și-a desfășurat cursurile în Calea Griviței unde dispunea de un sediu ca apoi să fie relocată în clădirea care, actualmente, are adresa în strada Cpt. Preoțescu nr. 9, construită în prelungirea vechii clădiri din Principate pentru crearea de noi spații adecvate în care Liceul de Muzică a și funcționat numeroși ani. Menționăm că în generoasa curte a Liceului de Muzică fusese construit spre sfârșitul anilor 70 și un modern internat cu dotările aferente (cantină, magazii și ateliere de instrumente), precum și o compartimentare unicat în acei ani având camere de 2 – 4 persoane care să poată fi folosite și ca săli de studiu individual.

În 1990 s-a revenit la formula celor trei instituții separate, iar fostul Liceu de Muzică nr. 1 cu sediul în strada Principatele Unite nr. 63 va primi numele *Dinu Lipatti.* Astfel *X*, care 11 ani a fost elevul Liceului de Muzică nr. 1, după comasare va absolvi Liceul *George Enescu,* iar *Y*, care 11 ani a fost elevul Liceului *George Enescu* în 1990, alegând să-și continue studiile la Liceul din Principatele Unite va fi absolventul Liceului *Dinu Lipatti*.

Am făcut aceasta incursiune în istoricul organizării învățământului artistic din București pentru ca, mai ales cititorul mai tânăr, să fie edificat asupra apartenenței la una sau alta dintre cele două unități de învățământ artistic de mare prestigiu din țară. Cu toții s-au format în **școala muzicală românească**! Jubileul de 75 de ani ai primului Liceu de Muzică din țară este o sărbătoare a învățământului muzical românesc preuniversitar **în ansamblu**. Așa cum trebuie să fie considerate aniversările tuturor celorlalte instituții de profil.

Revenind la elaborarea acestui volum subliniem că este rezultatul unei munci care poate părea simplă, dar care, vă mărturisim, ne-a ocupat, pe parcursul a câțiva ani incomparabil mai mult timp decât am prezumat. Sincer, dacă știam la ce ne înhămăm, probabil am fi renunțat! Au fost multe sute de telefoane și email-uri în numeroase țări, anunțuri pe Facebook-ul Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti*. Extrem de mulți au fost încântați de idee. Foarte mulți au promis că vor scrie și că ne vor sprijini – *promettre c`est noble…* – unii au compus lucrări dedicate evenimentului! Le mulțumim tuturor, cel puțin pentru că ne-au ascultat. Din câte ne amintim - pe față - nu am auzit cuvinte de ocară. Ni s-a spus că au fost și „contre”. Nu numai memoria, ci și auzul ne este selectiv și, auzim doar ceea ce dorim (chiar și soțiile noastre vă pot confirma!).

Toți cei pe care i-am contactat au fost rugați să trimită câte 2 fotografii (una din anii de școală și alta actuală), un scurt *Curriculum Vitae* și, de la o pagină, la câte doresc de multe de amintiri. Unii au trimis câteva rânduri, alții adevărate nuvele. Fiecare a avut deplina libertate de a scrie ce, cât și cum dorește, nu ne-am permis „să cenzurăm” nimic.

O mare parte dintre cei care au scris au folosit această formulă, dar unii au combinat activitatea cu cronologia. Desigur, le-am respectat opțiunea.

În mod logic, cu atât de mulți autori – căci nu Nicolae Racu și Andrei Ștefan Racu sunt autorii prezentului volum, ci cei care și-au expus gândurile – nu putem vorbi de o unitate stilistică, ci, dimpotrivă, de o diversitate. Ce este totuși comun? Sinceritatea și pasiunea cu care-și retrăiesc *cei mai frumoși ani ai vieții*. Prin contribuția *tuturor* a fost realizată o frescă veridică a școlii noastre. Au fost evocați colegi, prieteni, activități. Și, desigur, profesori: Emil Bâclea, Maria Tănase, Fănică Luca, Elena Olteanu, Constantin Drăghici, Ioan Coman, Nicolae Niculescu (care are 2 articole ce-i sunt dedicate în întregime), Elena Orghidan, Valentin Gabrielescu, Gabriela Bogos, Anca Haralambie, Ilie Ciurescu, Dumitru Dună, Gheorghe Profenza, Ilie Tereza, Pavel Tornea, Alexandru Dismacek, Vasile Zamfir, Virgil Oprițoiu, Alexandru Tomacinski, Nicolae Racu, Elisabeta Tomescu - Ciomu, Mircea Constantinescu și mulți alții.

Adresăm caldele noastre mulțumiri tuturor celor care au participat la elaborarea prezentului volum și, în mod special, doamnei director Venera Babeș pentru interesul și sprijinul acordat acestei inițiative și, fără de care, nu ar fi fost posibil ca *La ceas aniversar, 75* să vadă lumina tiparului.

Dorim ca acest volum să fie continuat și în format electronic pe www.cnadl.ro, așadar este deschis completării.

Christian BADEA

A trecut multă vreme de când eram elev la Școala de Muzică numărul 1 (acum Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*), dar multe din amintiri rămân foarte vii, probabil din cauză că anii petrecuți acolo au fost importanți în educația mea și a colegilor mei de generație.

Au fost mai multe motive, dar în primul rând datorită profesorilor prin care noi toți eram conectați cu legende ale muzicii secolului 20.

Un exemplu - prima mea experiență de muzică de cameră, împreună cu colegii Sandu Sandrin la pian și Valentin Hârsu la cello (care apoi a fost membru al Filarmonicii din New York timp de 30 de ani), a fost cu un elev al lui George Enescu, profesorul Mircea Bârsan, care, de la început, ne-a tratat ca pe artiști profesioniști în devenire, nu ca pe copii. Aveam 11 ani.

Profesorii îi îndemnau pe toți să muncească și să progreseze cât mai inteligent și repede. În mare majoritate, colegii erau mari talente și într-adevăr, se studia pe rupte. Nu e de mirare că mulți au făcut cariere importante atât în România, dar mai ales pe plan internațional, cu toate că posibilitățile erau mult mai restrânse decât în ziua de azi - pe atunci nu puteai să călătorești decât cu mare greutate.

Spre sfârșitul studiilor mele, după Bruxelles și Salzburg, ajunsesem la *Juilliard* și îmi aduc aminte că am fost întrebat de colegi de unde vin. Le-am spus că din România. „Ah, să vezi că aici nivelul este foarte înalt și concurența este foarte mare”, mi-au spus cu un aer de superioritate.

Eu îmi făcusem temele și îi ascultasem pe mulți în concertele din *Juilliard* și mai ales la sălile de studiu de la faimosul etaj 4, unde erau zeci de cămăruțe de studiu.

Foarte simplu și obiectiv, le-am răspuns: „da știu, e adevărat, dar nu atât de multă concurență cât era la școala de muzică din București”.

Ca și cei mai buni de la *Juilliard*, mulți din Principatele Unite, au devenit artiști adevărați și au făcut cariere internaționale de renume.

Cristina ANGHELESCU

Liceul de Muzică este locul în care m-am format nu numai muzical, dar și din punct de vedere uman.

Tatăl meu, eminentul profesor de vioară Aurelian Anghelescu, m-a îndrumat către Liceul de Muzică, el fiind peste 20 de ani profesor în această instituție.

De asemenea am lucrat cu profesorii Mădălina Wendel și cu Adrian Petcu, care ulterior m-au îndrumat atât în liceu, cât și în pregătirea concursurilor internaționale.

De asemenea, o persoană deosebit de importantă în cariera mea este profesoara Viorica Rădoi cu care am început încă din clasa întâi să cânt și care m-a acompaniat ulterior la toate concursurile internaționale de renume.

Amintesc de asemenea de primele concerte cu Maestrul Nicolae Racu și Orchestra Liceului cu Mozart nr. 3 și nr. 5 precum și Concertul de Beethoven (integral). Aceste colaborări au pus baza carierei mele solistice.

Liceul de Muzică, unde am petrecut cei mai frumoși ani, îmi este foarte aproape de suflet. A adus un aport enorm în conturarea personalității mele și formarea ca muzician și om.

Cristina Anghelescu a început studiul viorii la vârsta de șase ani cu tatăl său, violonistul Aurelian Anghelescu, cel care i-a îndrumat cu atenție și profesionalism formarea artistică.

Ulterior Cristina Anghelescu a absolvit Universitatea Națională de Muzică din București la clasa maestrului Ștefan Gheorghiu (discipol al lui David Oistrah). Este laureată a numeroase concursuri internaționale de mare dificultate: *Thibaud*, Paris 1981, *Alberto Curci*, Napoli 1983, *Tibor Varga*, Sion 1983, *Doctor Luis Sigal*, Vina del Mar 1985, *Ceaikovski*, Moscova 1986, *Jan Sibelius*, Helsinki 1990.

Ștefan APRODU

Ca să fiu sincer, chiar dacă viața mi-a adus multe bucurii, și după încheierea liceului, una din cele mai frumoase perioade din viața mea rămâne cea petrecută la *Lipatti*. Și cea mai grea, e drept, dar în anii petrecuți aici am învățat uriaș, am crescut, mi-am făcut prieteni, am legat primele note pe vioară, am vărsat primele lacrimi de ciudă – că nu îmi iese un pasaj la vioară, dar și primele lacrimi de bucurie – că am ajuns unde nici nu speram. Sunt un norocos, recunosc. Nu e puțin lucru să îți îndrume pașii la vioară doamna Magdalena Ursu. Anii petrecuți sub îndrumarea „doamnei" vor rămâne pentru totdeauna solul din care voi crește mai departe.

La *Lipatti* am auzit primele aplauze, primul „Bravo!" strigat din sală, dar tot aici am învățat să accept că uneori nu ești cel mai bun. Pentru că *Lipatti* nu e doar un liceu așa cum cred cei din afara acestui domeniu. El ajunge să îți devină nu doar a doua casă, ci de-a dreptul prima de multe ori.

Nu voi uita niciodată cum, împreună cu „ursuleții", colegii mei de la clasa de vioară, ne dădeam cu punga pe maldărele de zăpadă din curte împreună cu doamna însăși, cum mi-a spart cu mingea colegul meu Radu Florescu ochelarii, cum am ascuns noi în toaleta băieților trei pui de pisică găsiți în curte, cum fugeam de Lenuș care ne alerga cu mătura pentru că făceam mizerie, cum mă strigau, inclusiv profesorii, „Codiță" pentru că aveam părul lung prins în coadă, dar și „Mozart", pentru că așa le plăcea doamnelor de la cantină să mă alinte. A, și să nu uit, 12 ani am intrat pe ușa cantinei la amiază și niciodată nu mi s-a spus „Nu" când am mai cerut un polonic de ciorbă. Sărut mâna pentru masă!

Viața la *Lipatti* e intensă, era mereu ceva de făcut, eram mereu în priză. O fi și felul meu de a fi așa, dar cum aș putea să uit vreodată cu câtă emoție îmi scoteam vioara din cutie la „doamna", cu câtă răbdare, dar și cu câtă hotărâre mă împingea înainte, ca să urc tot mai sus, ca să obțin din ce în ce mai mult din vioară. Și, credeți-mă, nu i-a fost ușor cu mine!

Anca Ruxandra BALA (DUMITRESCU)

Dragul meu Liceu de Muzică nr. 1

La aniversarea ta m-am gândit să-ți scriu câte ceva despre mine, Anca Ruxandra Dumitrescu (Anca Ruxandra Bala) promoția 1973, specialitatea violoncel.

Privind în urmă pot să-ți spun că am avut o viață profesională frumoasă și de succes. Am semnat ca regizor muzical peste 100 de generice de film de lung metraj românești și alte nenumărate scurt metraje, am fost lector universitar la UNATC București, la catedra de Multimedia și, în ultimii 25 de ani, profesor de violoncel în Germania.

În România am fondat prima Editură muzicală care oferă muzică de background pentru industria media.

Dar, cea mai frumoasă perioadă din viața mea a fost la liceu. Da, la *Liceul de Muzică nr. 1!* Așa că, dragă liceu, poți să fii mândru de mine că nu te-am făcut de rușine, așa cum și eu sunt mândră că sunt absolventa ta!

La 6 ani am început aici la grupa de preșcolari și tot aici am terminat clasa a XII-a în 1973. Întâmplarea a făcut ca la testul de admitere pentru grupa de preșcolari să fie în comisie domnul profesor Constantin Ionescu, care a fost foarte impresionat de auzul meu muzical absolut și a insistat pe lângă părinții mei să urmez acest drum. De fapt, profesorul Ionescu, a fost cel care, fără ca măcar să bănuiască mi-a trasat viitorul. Altfel, pentru că urmasem cursurile grădiniței germane eram pregătită pentru admiterea la liceul german, iar mai târziu, probabil că aș fi urmat cariera medicală a tatălui meu.

Amintirile din acea perioadă nu contenesc să se perinde prin mintea mea și, cu mare bucurie, constat că au mai rămas încă câteva prietenii de atunci, unele chiar foarte strânse. De câte ori ne întâlnim, sau doar vorbim la telefon ne amintim cu drag despre colegii noștri de clasă, despre domnul Profenza - învățătorul nostru - despre profesorii buni pe care cu toții i-am iubit și despre cei pe care i-am iubit mai puțin. Toate se amestecă într-un

Ovidiu BĂLAN

La mulți ani Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti!

Abia acum realizez că Liceul de Muzică nr. 1, București, astăzi Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti* este mai tânăr decât mine. Fiind venit de la mare distanță de București, a trebuit să stau la cămin (internatul școlii). Veneam dintr-un domeniu de studiu al petrolului și aici, la București, aveam să încep un studiu organizat pe profilul muzicii, în adevăratul sens al cuvântului.

E un pic de diferență, dacă mă gândesc la specificul fiecărui domeniu de activitate.

Dar, așa a vrut să fie de la Dumnezeu!

După ce am fost declarat reușit, am avut bucuria să dau peste oameni de înaltă ținută morală și valoare profesională, care m-au adoptat, îndrumat și ajutat să mă încadrez foarte repede în colectiv, și, ușor, ușor, prin seriozitate și muncă extrem de motivată, am reușit să recuperez și chiar să termin printre elevii cu rezultate foarte bune, în anul 1963.

Aș putea spune că, de fapt, Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*, București, a fost pista mea de lansare ca un ambasador al muzicii în toată lumea.

De aceea, acum, la 75 de ani de existență a Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti*, vreau să aduc un omagiu întregului colectiv de profesori și artiști, întregului personal administrativ, și să-mi permită să păstrez în memoria existenței mele, cele mai frumoase amintiri pe care le-am trăit și le-am imprimat, ca pe un lucru sacru, în sufletul meu.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze întru mulți ani,

Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti !

Ovidiu Bălan a fost dirijor (din 1968), director, și acum este director onorific al Filarmonicii *Mihail Jora*, Bacău. De asemenea este dirijor de onoare al Filarmonicii *Paul Constantinescu*, Ploiești (din 1995). Între 1996

Ginetta BĂNICĂ (ENACHE)
Doisprezece ani fericiţi

Muzica mi-a fost alături de când mă știu… La grădiniță am fost un copil vesel, jucăuș, fericit, care cânta des la microfonul stației de amplificare din comuna natală. Văzând cu câtă plăcere cântam, tatăl meu m-a dus la concursul de admitere la Școala de muzică de 12 ani nr. 1 (deşi atunci era singura din Bucureşti). Am reușit şi am intrat la vioară. Învățătoare mi-a fost doamna Nica; îmi amintesc cu drag de această femeie minunată, care alina tristețea fetițelor de la internat ce plângeau după mamele lor. Parcă o văd cum bătea cu verigheta în tabla neagră de sticlă, ca să facă liniște. Îmi plăcea scrisul ei şi aş fi vrut să scriu şi eu la fel.

În clasele întâi şi a doua, sâmbăta, la 15:30, plecam până la gara Progresul cu ghiozdanul în spate şi cu vioara într-o husă maro de pânză făcută de mama. Când treceam pe stradă, unii copii răi îmi spuneau „scârţa-scârţa”. Biletul până la Vidra costa 5 lei, dar copiii plăteau jumătate. La sosire, la linia de tren, cine credeţi că mă aştepta de fiecare dată? Motănelul meu portocaliu, pe care mama îl vindecase la o lăbuţă după o muşcătură de câine. De atunci am marea dragoste pentru pisici, pe care mama mi-a susţinut-o. Lunea, la 5 dimineaţă, eram cu tata la gară şi veneam la Bucureşti. El cobora mai devreme, iar eu, la str. Căpitan Preoţescu. Mama venea joia la prânz cu schimburi de pat şi mă ducea să mâncăm la Restaurantul Prieteniei de vizavi. Asta a durat până în 9 noiembrie 1961, ziua când am devenit pionieră. Părinţii au venit şi m-au luat de la şcoală: ne mutasem în Bucureşti!

Din clasa a doua îmi amintesc cu drag de profesorul de vioară Iosif Haimovici, violist în orchestra Cinematografiei. Ținea mult la mine, şi eu

şi am luat notă foarte bună la intrarea în liceu. O mare simpatie am avut pentru doamna Ecaterina (Cati) Andronic, profesoara de rusă. Domnul Ion Vintilă, de teorie şi solfegiu, a fost, de asemenea, un profesor bun, pe care l-am apreciat. Despre doamna Ștefania Ionescu, de sport, şi despre domnul Grigore Bărgăuanu am amintiri foarte plăcute din atâtea excursii făcute împreună.

Începând din clasa a XI-a am studiat viola din cu domnul profesor Corneliu Mereş, un om bun care ne învăţa nu numai violă, ci şi cum să ne comportăm cu colegii noştri.

Privind retrospectiv anii de şcoală, nu pot să nu mă gândesc cu recunoştinţă la tatăl meu care mi-a descoperit talentul, m-a învăţat să-l cresc şi modelez prin muncă. M-a ajutat în momentele dificile şi a crezut în mine.

Ginetta Bănică (n. Enache) s-a născut lângă Bucureşti, din părinţi brăileni. Între 1959 şi 1971 a fost eleva Liceului de muzică nr. 1. Din 1971 până în 1975 a urmat cursurile Conservatorului de Muzică *Ciprian Porumbescu* (actualmente Universitatea Naţională de Muzică), la clasa de violă prof. Valeriu Pitulac. A studiat cu Sorin Vulcu (Teorie şi Solfegii), Gerd Müller (Armonie), Octavian Lazăr Cosma (Istoria Muzicii Româneşti), Ioana Ștefănescu (Istoria Muzicii Universale), Domnica Constantinescu (Forme Muzicale), Lucian Cristescu şi Dorel Paşcu (Muzică de Cameră) şi Emanuel Elenescu, Alexandru Șumski şi Radu Zvorişteanu (Orchestră).

După terminarea studiilor universitare, a fost angajată în Orchestra Naţională Radio, la partida de violă. Între anii 1991 şi 2014 a fost solist instrumentist, şefă a partidei de violă.

În paralel, a avut o susţinută activitate didactică. Între anii 1974-1975 a fost profesoară de violă la Şcoala Populară de Artă, sub direcţiunea maestrului

Raluca BUCINSCHI

Amintiri din liceu

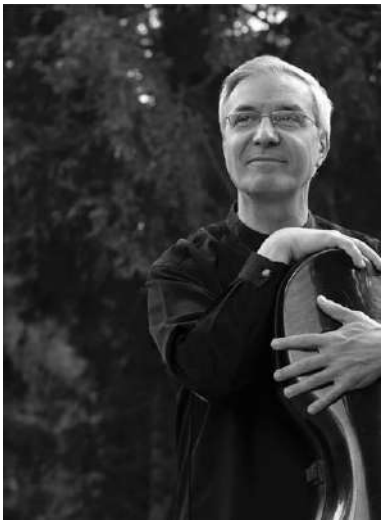
În anul 1973, printr-un concurs anunțat în *Informația Bucureștiului*, aveam să încep o călătorie de 13 ani în instituția care m-a definit ca om și care avea să mă ajute să evoluez atât în plan personal, cât și profesional. Instituția se numea pe atunci Liceul de Muzică Nr. 1, iar eu participam la concursul pentru grădinița de muzică. Din moment ce selecția a fost foarte dură - 250 de copii pe 30 de locuri - iar eu am fost admisă, părinților li s-a confirmat că sunt un copil talentat și cu multe aptitudini pentru acest domeniu.

După grădiniță am urmat 4 ani cursuri de vioară, instrument care nu era pe sufletul meu, deoarece întotdeauna am fost o persoană dinamică și mă plictiseam foarte repede; însă, în clasa a V-a, am descoperit printr-o doamnă foarte drăguță, instrumentele de percuție. Acea doamnă se numește Viorica Ciurilă și era profesor suplinitor în locul celui titular, Lucian Nistor, deoarece acesta avusese un accident și era în concediu medical. A fost dragoste *la prima vedere*. Da! Era altceva comparativ cu vioara. Când mă plictiseam să studiez la xilofon, treceam la tobă mică, sau ulterior la marimbafon sau timpane. Totuși, am rămas cu un avantaj de la vioară: un auz muzical foarte bun, care avea să mă ajute la acordajul timpanelor în orchestră, lucru extraordinar de important, după cum aveam să aflu ulterior.

După întoarcerea profesorului Lucian Nistor, acesta mi-a rămas profesor până am terminat școala.

În acea perioadă, baghetele nu puteau fi achiziționate, ci erau lucrate de fostul timpanist al Operei Naționale, Andei Stepanov (Nea Andrei). O figură! Spunea că nu a mai auzit de multă vreme un sunet frumos la timpan. Într-o zi studiam, iar Nea Andrei a intrat în clasă și i-am citit mirarea de pe

Marin CAZACU

Nu știu care ar fi fost destinul meu dacă nu mă înscriam ca elev la Liceul de Muzică nr. 1 din București (astăzi Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*). Aveam 10 ani, doream să studiez muzică clasică și priveam spre viitor cu mare entuziasm.

În cei 9 ani petrecuți la propriu în frumoasa clădire a Liceului din strada Principatele Unite din București, unde studiam și locuiam, am învățat cele mai importante lucruri despre viață, artă, cultură generală și muzică. A fost cu adevărat cea mai spectaculoasă etapă din viața mea. Am avut profesori extraordinari atât la materiile de cultură generală, cât și la cele cu profil muzical, pe care îi port în suflet toată viața. Lor le datorez baza educației mele și devenirea mea ulterioară.

Amintesc cu profundă recunoștință pe diriginta clasei mele, doamna Ecaterina Andronic, profesor de Limba și literatura română, pe doamna Elena Olteanu, profesor de istorie, pe Ion Urcan și Gabriela Todor, profesori de violoncel, Nicolae Racu și Constantin Petrovici, profesori de orchestră.

Unii dintre cei mai mari artiști români au studiat la acest Liceu și reprezintă muzica românească pe cele mai prestigioase scene de concert din întreaga lume. Liceul a fost, și constat cu bucurie că rămâne, una dintre cele mai importante instituții artistice din România.

Cu ocazia împlinirii a 75 de ani de la înființarea Liceului, urez corpului profesoral și elevilor din generația actuală să ducă mai departe faima acestei instituții, clădite cu imensă pasiune și dedicație de toți cei care și-au legat destinul de acest liceu.

Hristina CLEMPUȘ (COLOTELO)

Amintiri despre Liceul Dinu Lipatti

La doar câteva zile după Revoluția din decembrie 1989 m-am mutat împreună cu familia la București. Atmosfera tumultoasă a acelor vremuri a fost dublată, pentru mine, de emoția unui nou început: pășeam pentru prima dată în Liceul despre care auzisem atât de multe. În prima fază m-a impresionat arhitectura școlii, în special zona cancelariei, atât de specială… (Și acum mi se întâmplă să mai visez spațiile luminoase, clasele înalte și holurile întortocheate ale Liceului, amintindu-mi de una dintre cele mai frumoase perioade ale vieții).

Aveam doar zece ani când am ajuns la București, dar îmi amintesc că tata îmi spunea: „Liceul *Dinu Lipatti* este cel mai important Liceu de Muzică din România!”. Emoția mi-a fost spulberată când doamna învățătoare m-a prezentat noilor colegi care m-au primit cu bucurie. Iar acea atmosferă caldă atât din partea colegilor (unii dintre ei mi-au devenit buni prieteni), cât și a profesorilor m-a însoțit pe tot parcursul studiilor de gimnaziu și liceu. În egală măsură, așteptările pe care le-am avut cu privire la nivelul ridicat al educației din Liceul *Dinu Lipatti* s-au împlinit. Îmi amintesc cu drag de profesorii de matematică, geografie, limba română, teorie muzicală, dar și de doamnele profesoare cu care am studiat pianul – Camelia Pavlenco, Liliana Nedelciu, Luiza Rădescu, Venera Babeș și Lucia Teodorescu. Le mulțumesc tuturor cu multă considerație și respect, pentru că tot ce am învățat în liceu mi-a fost de folos pe parcursul anilor ce au urmat.

Am absolvit Liceul *Dinu Lipatti* în anul 1998 și am rămas în suflet cu valori care au devenit repere în timp: dragostea pentru muzică pe care mi-au insuflat-o profesorii și interesul pentru personalitatea lui Dinu Lipatti. La câțiva ani după terminarea liceului, am avut ocazia să organizez, alături de

Ilinca DUMITRESCU

dr. **Ilinca Dumitrescu**, pianistă
solistă concertistă, muzicolog

Nume de prestigiu al artei interpretative româneşti, personalitate artistică de anvergură internaţională, pianista Ilinca Dumitrescu a concertat în oraşe din 5 continente, 46 de ţări, 39 de capitale ale lumii, în importante săli de concerte. S-a născut la Bucureşti, într-o familie de artişti (tatăl – compozitorul Ion Dumitrescu, profesor universitar emerit, membru corespondent al *Institutului Franţei – Académie des Beaux-Arts*, mama – poeta şi actriţa Mariana Dumitrescu). A studiat cu profesori celebri: Cella Delavrancea şi Mihail Jora în România, Stanislav Neuhaus şi Iakov Flier la Conservatorul de Stat *P. I. Ceaikovski* din Moscova, absolvit în 1978 cu distincţia maximă *Diplomă de Merit*. Este deţinătoarea celor mai importante premii în ţara sa natală (Premiul *Academiei Române* – 1995, Premiul *Institutului Cultural Român* – 2004, Premiul *Radio România Cultural* – 2005, Premiul *Criticii Muzicale A.T.M.* – 1984, Premiul *Uniunii Interpreţilor, Coregrafilor şi Criticilor Muzicali din România* – 1991, Premiul *Forumului Muzical Român* – 2005 etc.), dar şi a multor distincţii internaţionale (printre care *Commendatore dell'Ordine della Stella della Solidarietà Italiana* - 2005, acordată de către Preşedintele Republicii Italiene, şi *Chevalier de l'Ordre des Arts et Lettres* – 2012, din partea Guvernului francez). În anul 2013, Ilinca Dumitrescu a primit Premiul *Forumului Muzical Român* pentru întreaga activitate, după o prestigioasă carieră artistică de-a lungul a cinci decenii.

Activitatea sa artistică se desfăşoară în varii domenii: pe lângă aceea de pianistă concertistă (în 1980 devine solistă concertistă de stat), este şi muzicolog (obţine titlul de Doctor la *Universitatea Naţională de Muzică Bucureşti* cu calificativul maxim *summa cum laude*), pedagog (a predat cursuri de măiestrie

Ioana Cristina GOICEA

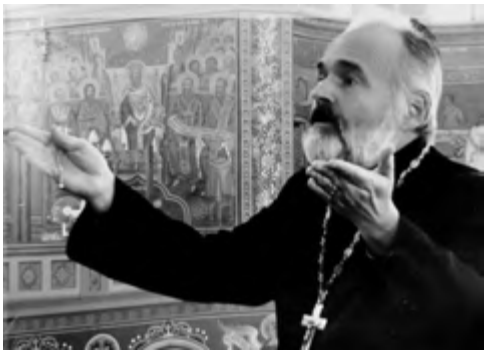

Cu nostalgie și bucurie îmi aduc aminte de anii de școală petrecuți acasă, în București. Acei 12 ani au însemnat toată copilăria și formarea mea ca muzician și om, pregătirea pentru viață.

De la turneul de neuitat în Republica Populară Chineză și până la nenumăratele concerte cu Orchestra Liceului dirijată de Maestrul Nicolae Racu pe scena Atheneului Român, dar și în multe alte locuri, am avut plăcerea mereu să învăț câte ceva nou, să cânt ca solistă și muzician de cameră și așa s-a creat fundamentul carierei mele.

Sunt recunoscătoare tuturor profesorilor de la Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*, domnilor profesori de vioară Radu Popescu și Rudolf Stamm, doamnei diriginte Bernath Gabriela, doamnei învățătoare Dorobanțu Georgeta și tuturor celorlalți profesori care mi-au îndrumat pașii timp de 12 ani, precum și Maestrului Nicolae Racu, care și-a dedicat întreaga viață și carieră muzicii și îndrumării generațiilor de tineri muzicieni.

Vasile GRĂJDIAN
Anii nesfârșiți ai liceului

Calendaristic am „terminat” Liceul de Muzică nr.1 din București („de pe” Principatele Unite) în anul 1971… Acum, când privesc „în urmă” (oare „departe”?) anii de liceu, plus vreo doi de gimnaziu, mă gândesc uneori dacă anii aceia sunt undeva la „timpul trecut” sau dacă ei rămân de fapt, mereu, în sufletul, în amintirea proprie…

Am putea să-i uităm fără a pierde ceva din ființa noastră…? Deoarece colegii, profesorii sau profesorii și colegii, fiecare și toți împreună au marcat inevitabil formarea a tot ceea ce am devenit mai târziu, până acum…

Dar fiecare persoană și clipă „de atunci” nu numai că ne-au însoțit, mai prezent sau mai șters în amintire, fiecare din clipele care au urmat în viața noastră, ci cei și cele „de atunci” au avut o „viață” foarte activă în noi, atunci când un moment sau altul „de atunci” l-am/le-am înțeles altfel și altfel…, din perspectiva noilor experiențe de viață, de fiecare dată parcă vorbindu-ne într-o altă lumină și în felul acesta îmbogățindu-ne necontenit învățătura noastră, de parcă niciodată școala noastră, liceul nostru nu s-a(u) sfârșit vreodată…

Chiar mai mult decât atât, uneori, de-a lungul anilor, în întâlnirile „întâmplătoare”, „de viață” sau „de serviciu”, cu foștii (oare de ce nu eternii/veșnicii?) noștri profesori și colegi, „Liceul” nostru învia și învie din nou, mereu și mereu, nu doar ca amintiri, ci, cu atât de mult mai mult, schimbat prin ani și după ani, tot mai luminos, mai adevărat și mai aproape de desăvârșirea firească, într-o realitate mult mai reală decât „realitatea” curentă, cea „perisabilă”…

Iar după 39 de ani de la absolvirea „istorică”, odată cu „ieșirea” treptată la pensie, mai întâi a colegelor, iar mai apoi a colegilor, cei care nu ne regăsisem niciodată când eram prea ocupați de „trecerea” grăbită prin „timpul vieții”, ne-am regăsit în sfârșit și din nou și „în realitatea aceasta”

Anca HARALAMBIE

Am păşit pentru prima dată pe poarta Liceului de Muzică nr 1 în anul 1964. Nu împlinisem 6 ani când partea artistică a familiei a decis să mă înscrie la grădinița muzicală a liceului. Erau două grupe: grupa pentru cei care voiau să urmeze pianul, grupă de care se ocupa tânărul profesor Grigore Bărgăuanu, și grupa violoniștilor condusă de profesoara Elena Schmitzer.

A urmat examenul de admitere în clasa întâi (1965) și începerea propriu zisă a școlii. Școala era condusă de domnul director Nicolae Niculescu, iar directori adjuncți erau doamnele Eleonora Suciu și Ana Fătu. Învățător l-am avut pe domnul Gheorghe Profenza, iar printre colegii mei de atunci enumăr pe Luminița Berariu, Anca Biţan, Lavinia Bălaşu, Alexandru Cinteză (procuror), Adrian Pop (istoric), Mihaela Martin, Simona Sotek (avocat), Mariana Abăcioaie, Florin Crăciun ş.a.

Profesori de specialitate mi-au fost: la pian doamna profesor Olga Roșca (în clasa întâi), profesor emerit care ulterior a făcut carieră universitară în Elveția, și doamna profesoară Stela Avesalon. Deși era liceu de specialitate, cultura generală se făcea serios datorită dascălilor de excepție pe care îi aveam.

Nu pot să îi uit pe profesorii: Elena Olteanu - istorie, Corina Pietreanu și Petra Ghinăraru - geografie, Ecaterina Andronic, Anca Șurlin - limba și literatura română, Elena Tănase fizică, Mihai Ploștinariu și Ruxandra Enescu - matematică, Pentelescu - chimie, Elena Crețan și Hăulică - limbi străine, Alexandru Paulescu - sport ş.a.

La teorie am lucrat din clasa întâi până în clasa a opta cu domnul profesor Valentin Gabrielescu și în liceu cu doamna profesoară Eleonora Tomescu. Cu doamnele profesoare Eleonora Tomescu și Elena Grigoraș am făcut ansamblu coral din clasa a cincea până în clasa a opta.

Irina HREȚIUC
Cei mai frumoși ani

Călătoria mea muzicală a început la vârsta de șapte ani, odată cu primii pași la Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*. Primul meu contact cu muzica a fost vioara, îndrumător domnul profesor Constantin Sergiu Mihai. La început totul era nou pentru mine și încercam să deslușesc secretele muzicii. Vioara a fost prima mea prietenă după care în clasa a șaptea lucrurile s-au schimbat.

În acea perioadă, destinul meu muzical mi-a deschis un nou drum și am început să cânt la instrumentul care îmi bucură inima și în ziua de astăzi, dar portița aceasta nu am deschis-o singură. Am avut oameni foarte importanți, maeștri ai muzicii, care m-au îndrumat pe calea aceasta. Unul dintre aceștia a fost domnul profesor Nicolae Racu, dirijor al orchestrei liceului.

În acel moment al vieții eram foarte confuză, nu știam ce voi face cu viața mea profesională și am avut și tendința de a renunța la muzică, însă discutând cu domnul dirijor, m-a încurajat, schimbându-mi viziunea, alegând să continui drumul muzical la violă.

La început eram singura elevă la instrumentul violă din orchestra liceului și încercam să studiez cât puteam eu de bine pentru a avea rezultate bune. Îmi amintesc și acum că repetam *Rapsodia a II-a* de George Enescu și aveam o parte pe care o cântam cu partida de violoncel Nu îmi ieșeau din prima pasajele, dar domnul dirijor era foarte înțelegător și mă încuraja mereu. Trebuie să menționez că sfaturile domnilor dirijori Nicolae Racu și Andrei Ștefan Racu îmi folosesc și în prezent în cadrul orchestrei.

Un alt profesor care m-a ajutat să continui a fost domnul Constantin Sergiu Mihai, care m-a îndrumat cu răbdare și care m-a ajutat să susțin admiterea la violă. Totodată îi mulțumesc domnului profesor care a studiat cu mine timp de un an, întrucât nu am avut profesor de violă, iar acest fapt a obligat Colegiul *Dinu Lipatti* să creeze un post pentru acest instrument.

Tiberiu IDVOREANU

Amintiri de neuitat ale anilor 1969 - 1976, dintr-o țară dragă și chinuită, plină de oameni calzi, buni, de omenie, știutori de carte și adevărați meșteșugari! Acești oameni rari și deosebiți au fost profesorii mei care mi-au călăuzit pașii, cei care au vrut să transmită mai departe și au știut și cum, știința acumulată și bunătatea înnăscută. Sunt mândru de dumnealor și le mulțumesc din suflet!

Orele de limba română ale doamnei profesoare Ligia Constantinescu erau captivante și ne purtau adeseori cu ajutorul fanteziei pe meleaguri de poveste. Domnul profesor Dumitru Dună, pâinea lui Dumnezeu, ținea hățurile bine în mână și avea mai tot timpul câte o ghidușie pentru noi provocându-ne râsul.

Domnul profesor Octavian Hacighian ne-a învățat să citim istoria printre rânduri, să gândim singuri, nu să consumăm informații date. Pentru acele timpuri ne-a transmis lucruri despre istoria noastră ce puteau să îi pună libertatea și siguranța propriei vieți în pericol.

Doamna profesoară Elena Crețan, diriginta mea din 1969 până în 1976, a radiat pe tot parcursul timpului bunătate și omenie, înțelegere și căldură sufletească. A fost pentru mulți dintre noi, mai ales pentru cei de la internat, o adevărată mamă, care a știut să își apere puii la nevoie, mai ales în preajma audițiilor, când alți profesori ne încărcau cu extemporale sau teze. Orele de teorie și solfegiu cu domnul profesor Ion Dragomir… ne aduna în jurul pianului și făceam concurs: cine răspunde mai repede. Sau dicteul de 4, iar mai târziu de 8 măsuri, cântat doar de 3 ori la pian, iar apoi „scrie ce ai memorat, elev”.

Laura LACHER (BORODAN)

În această instituție am învățat să fiu consecventă, să îmi stabilesc obiective și să lupt pentru ele. Aceste calități m-au ajutat să îmi dezvolt o atitudine de încredere în mine și în propriile mele capacități, indiferent de situația în care mă aflu.

Aici mi-am făcut prieteni de nădejde, prieteni alături de care am trecut prin multe evenimente importante din viața mea; ne-am alinat unul pe celălalt atunci când am trecut prin momente dificile, am serbat împreună zile de naștere și ne-am împărtășit primele experiențe de iubire.

Am fost destul de norocoasă să am niște profesori care m-au pregătit pentru lumea reală și care m-au inspirat să lupt pentru obiectivele mele. În minte îmi vin domnul profesor Constantin Drăghici, care a vorbit mereu deschis cu noi despre toate subiectele, indiferent de cât de delicate erau acestea, și domnul profesor Nicolae Racu, de la care am învățat că fără muncă și perseverență nu poți avea succes.

Sunt recunoscătoare pentru fiecare moment petrecut la Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti* și mă bucur că această instituție a ajuns la 75 de ani de existență. Sper să fie multe alte generații care să aibă parte de experiențele minunate pe care le-am avut eu la *Dinu Lipatti*.

Sunt onorată să scriu câteva rânduri despre experiența mea la acest colegiu, care a avut un impact major asupra anilor mei formatori. Rememorez cu drag de amintirile și experiențele minunate pe care le-am trăit la acest Colegiu și sunt mândră să fiu unul dintre absolvenții săi. Sper ca *Dinu Lipatti* să continue să fie un loc de învățare și de dezvoltare pentru mulți alți tineri talentați.

Carmen MANEA (IONESCU–ROMANAȚI)
Amintiri din anii de liceu

Motto:
„Acești tineri s-au adunat nu numai pentru a asculta un profesor,
dar și pentru a primi exemplul unui om”.
Tudor Vianu

Am deschis sertarul memoriei, încercând să realizez nu doar o evocare, în sensul cunoscut al cuvântului, ci, o „invocare”, pentru a atesta importanța pe care a avut-o Liceul de Muzică nr. 1 din București în formarea mea profesională și umană, dar și a multor generații de slujitori ai artei sunetelor, precum și prezența vie în sufletele noastre a profesorilor care ne-au format. Este un fel de „reîntoarcere la origini” cum ar spune Mircea Eliade, o rememorare a începutului parcursului profesional al nostru. Prin travaliul memoriei, se cuvine să-i pomenim cuviincios, cu respect și gratitudine pe toți cei care ne-au fost modele. De-a lungul vremii ne-am dat seama cât de mult le datorăm și cât de mult ne lipsesc.

Ca *motto* – care poate constitui și o variantă sonoră a omagiului adresat profesorilor și instituției în care am învățat, propun *Sonata pentru pian opus 81a* de Ludwig van Beethoven, ale cărei mișcări principale poartă titluri programatice: *Les Adieux, L'Absence, Le Retour,* în traducere liberă: *Despărțirea, Absența* și *Reîntoarcerea*. Aplicate situației noastre concrete, aceste cuvinte sugerează cele trei etape principale ale drumului parcurs de absolvenții de liceu, deveniți mai târziu muzicieni consacrați. După absolvirea liceului, admiterea la Conservator a fost marcată de entuziasm și de dorința de afirmare a fiecărui tânăr, în domeniul muzical ales. În perioada „absenței”, dominată de perfecționarea profesională și de clădirea unei cariere muzicale, absolvenții promoțiilor succesive ale liceului au fost călăuziți de învățămintele și de modelele maeștrilor lor și și-au amintit cu

Mihaela MARTIN

Una din perioadele cele mai fericite din viața mea a fost școala. Poate suna ciudat, însă, pentru mine, anii 1965 - 1977, perioadă în care am fost elevă a Liceului de Muzică nr.1, mi-au lăsat amintiri minunate. Acasă eram cel mai mult ocupată cu studiul la vioară și lecțiile, timp pentru joaca cu alți copii nu prea aveam și, oricum, copiii din cartier mergeau la școala din cartier, nu la Liceul de Muzică. Nu aveam multe în comun.

Deci, pentru mine, era o adevărată bucurie să merg la școală. Era prilej de socializare cu alți copii și îmi plăcea tot ce era legat de clădirea din Principatele Unite.

În plus, o adoram pe profesoara mea de vioară, doamna Elena Schmitzer care mi-a călăuzit pașii prin muzică începând de la grădinița muzicală, la preșcolari, până la absolvirea Liceului. Doamna Schmitzer era o profesoară incredibilă, știind exact ce repertoriu era potrivit, ce concursuri trebuiau făcute, întotdeauna profund implicată cu elevii dânsei, cu o mare căldură sufletească.

Am păstrat legătura cu dânsa tot timpul și am revăzut-o ultima oară, cred, în 1992, când am vizitat-o împreună cu familia mea.

La fel îmi amintesc cu mult drag și recunoștință pentru tot ce am învățat de la profesoara de teorie, doamna Ana Motora Ionescu, de la învățătorul primilor 4 ani, domnul Gheorghe Profenza.

De fapt, îmi amintesc cu multă căldură de toți cei care mi-au fost profesori, de atmosfera din anii de școală,

Lorenz NĂSTURICĂ-HERSCHCOVICI

Dragi profesori, dragi colegi, dragi elevi, m-am hotărât să fac acest video promițându-i Maestrului Nicolae Racu că o să îl fac; la momentul în care înregistrez sunt în Harbin, China.

În acest video doresc, după 40 de ani, să mulțumesc profesorilor din Principatele Unite pentru tot ceea ce au făcut pentru noi, ne-au călăuzit pe direcții foarte bune, și îmi doresc ca acest lucru să se întâmple în continuare în România, iar, din informațiile pe care le am, acest lucru chiar se întâmplă! De asemenea, exigența trebuie să fie la cote maxime; cu generația noastră profesorii au fost foarte exigenții, mă refer chiar la Maestrul Racu, căruia îi mulțumesc pe această cale, chiar dacă ne făcea „hahalere”, dar ne spunea: „voi sunteți buni și munciți mult ca să ajungeți unde meritați”; astfel ne încuraja permanent. Vreau de asemenea să-i mulțumesc domnului profesor Nicolae Niculescu, Dumnezeu să îl ierte, doamnei profesoare Elena Schmitzer (noi am fost la preșcolari și dânsa a fost prima profesoară care, cu toate că era în vârstă, ne-a pus vioara în mână, era foarte directă și i-a spus mamei mele: „copilul dvs. este foarte talentat și poate să facă treabă, dar trebuie neapărat să fie mult mai atent pentru ca este zăbăuc!”; eu aveam noțiuni de a cânta la vioară înainte de a ajunge la preșcolari, și mă plictiseam având în vedere că ceilalți erau începători).

Doresc să le mulțumesc și profesorilor de la Liceu care au fost *buni* cu noi, mă refer aici la cei de la matematică, geografie, istorie, chimie, care au înțeles că noi avem un alt drum. Domnului Mihai Ploștinariu de matematică doresc să îi mulțumesc, era foarte exigent și noi ne bucuram când avem 5 la materia dânsului, dar am avut noroc că soția dumnealui era profesoară de vioară (Maria Ploștinariu) și ne mai punea câte o vorbă bună la matematică.

Domnului profesor de vioară Mircea Constantinescu îi port un respect enorm, fiind foarte exigent, mi-a rupt și un arcuș în cap, spunându-i mamei mele că eram neatent, mă uitam pe geam, iar mama mea a răspuns (spre

surprinderea mea!) „o să vă aduc și al doilea arcuș ca să i-l rupeți dacă o să fie iar neatent”.

Momente frumoase au fost și când am început orchestra în clasa a VII-a, la 13-14 ani, Maestrul Nicolae Racu mi-a spus că o să cânt în orchestra mare, a claselor IX – XII, și am ajuns concert maestru de la vârsta de 14 ani, chiar dacă aveam colegi de 18 ani. Ne-a direcționat și canalizat atenția către muzică și către o seriozitate ce mă ajută și azi.

Repetiţia cu Orchestra Liceului
Lorenz Năsturică concertmaistru, Nicolae Racu dirijor

Îl port în inima pe Maestrul Ștefan Gheorghiu, Dumnezeu să îl ierte, care mi-a deschis porțile spre noi orizonturi.

Maestrul Sergiu Celibidache! Nici nu îmi vine să cred că am avut ocazia să lucrez cu acest om, mi-a fost frică de audiția de la München din 1992, cu toate că veneam din poziția de concert maestru pe care am avut-o la Helsinki. După audiție a venit Maestrul Celibidache la mine și mi-a spus (pentru ca nu îmi spunea niciodată Lorenz): „tată, unde ai învățat tu, cine ți-a arătat, de unde folosești tu aceste culori?” și i-am răspuns: „profesorii mei au fost Mircea Constantinescu și Ștefan Gheorghiu”. În urma acestei discuții Maestrul Sergiu Celibidache și Maestrul Ștefan Gheorghiu s-au întâlnit la München.

Mereu am spus că sunt din România, îmi doresc să am legături mai mari cu lumea muzicală a României.

Șerban NICHIFOR

Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti – Un focar al Culturii Românești !

Mă gândesc cu infinită dragoste și cu totală recunoștință la Liceul de Muzică Nr. 1 din București – actualul Colegiu Național de Arte *Dinu Lipatti*, această prestigioasă instituție românească de învățământ ce mi-a oferit în cei 12 ani (1961 - 1973) petrecuți în sălile ei de curs informațiile și experiențele artistice ce au constituit efectiv fundamentul educației și, implicit, al carierei mele muzicale.

Am beneficiat astfel de înalta educație oferită cu admirabilă generozitate de unii dintre cei mai valoroși dascăli ai mei în atât de exigentul domeniu al artei sunetelor – și grație lor pot afirma azi că mi-am clădit întregul parcurs profesional.

Doresc de aceea ca și pe această cale să îi omagiez pe maeștrii mei cei mai dragi, pe profesorii de violoncel Mihail Orlov, Gheorghe Moțatu și Tiberiu Ungureanu, pe profesoara de teoria muzicii Amelia Gheorghe și în mod special pe profesorul meu de muzică de cameră și de orchestră cu care am avut onoarea și bucuria de a susține recitaluri de violoncel și pian la Atheneul Român și căruia îi datorez inclusiv lansarea mea publică în calitate de compozitor: pe Maestrul Nicolae Racu!

Totodată, în ambianța unică a acestui autentic focar de cultură românească am legat prietenii pe viață cu colegii mei în frunte cu marele compozitor Dan Timiș, cu ilustrul violonist și compozitor Alexandru Bălănescu și în special cu redutabilul solist clarinetist și profesor Ion Nedelciu - vecinul meu de la litera N din catalogul clasei I-a la minunatul Liceul de Muzică Nr. 1, până în anul IV la prodigiosul Conservator *Ciprian Porumbescu* din București!

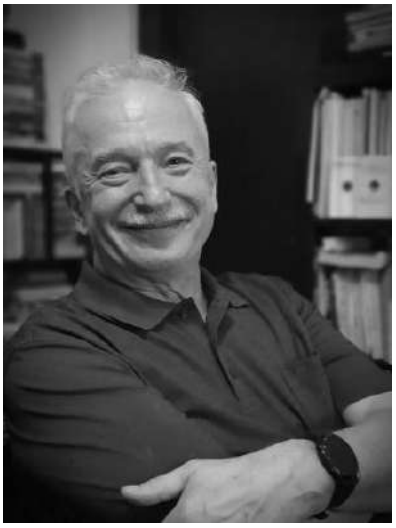
Alexandru PETROVICI
Liceul nostru

În mod firesc, aproape toți avem nostalgia anilor de liceu, a vârstei superbe care a trecut de mult. Chiar și în cazurile în care realitățile obiective ale perioadei nu ar justifica un entuziasm autentic, cu cât avansăm mai mult în călătoria noastră pe pământ, apare tendința de a ne idealiza trecutul: ehe, pe vremea noastră era mult mai bine! Replica aceasta poate fi plasată în orice epocă, fără a-și pierde valabilitatea. *Mais où sont les neiges d'antan ?*, faimoasa întrebare retorică a lui François Villon din *Ballade des Dames du temps jadis*, de acum aproape șase secole, rămâne la fel de legitimă. De fapt, unde am auzit prima oară despre această lucrare celebră și despre mesajul ei central? La Liceul de Muzică, la orele extraordinare de literatură ale doamnei profesoare Ligia Constantinescu. Am dat acest exemplu pentru a evidenția ceva ce eu, cel puțin, am înțeles abia mai târziu. Ca și tinerii de acum, și generația noastră punea serios la îndoială o mare parte din ceea ce se făcea la școală. La ce ne trebuiau nouă toate materiile? Noi eram cu pianul, cu vioara, cu vocea, n-avem nevoie de matematică, chimie, fizică sau altele asemenea! Mai ales din clasa a IX-a în sus! Nu înțelegeam absolut deloc faptul că se puneau atunci niște borne în formarea noastră pe care aveam să le conștientizăm și să le valorificăm mai târziu.

Fiecare generație își are modelele ei pedagogice – pozitive ori negative. Cum ar putea fi uitată doamna profesoară de istorie, Elena Olteanu și lecțiile domniei sale, organizate și sintetizate impecabil?! Nu scriai niciodată mai mult de o pagină dublă și jumătate (colegii știu despre ce vorbesc, schemele cu acolade și săgeți de trimitere se făceau pe două pagini simultan). Atât de bine erau concepute, încât citeai o dată – de două ori, și știai tot. Dacă mai parcurgeai și lecția din carte era imposibil să nu fii în cunoștință deplină de cauză. Apoi, ce model de autoritate calmă, exemplară ne oferea! Nu ridica absolut niciodată tonul, forța privirii și

Andrei PODLACHA
Amintiri din Liceu

Am petrecut o frumoasă perioadă a vieții mele ca elev al Liceului de Muzică numărul 1, așa cum era denumit în acea vreme viitorul Colegiu Național de Arte *Dinu Lipatti*.

Am avut șansa să avem profesori de elită care ne-au îndrumat cu multă răbdare și perseverență, contribuind decisiv, prin devotamentul și abnegația lor la formarea noastră, atât ca muzicieni, cât și ca oameni. Aș menționa doar câteva nume, deplin conștient că nu voi putea să-i menționez pe toți, precum: doamna dirigintă Stela Roșcanu, domnul profesor Constantin Pencea (limba română), domnul profesor Ion Coman (istorie) și doamna profesoară Elena Olteanu (tot istorie), nu în ultimul rând domnul director Nicolae Niculescu (cor), doamna profesoară Ileana Mironescu (pian) și doamna profesoară Amelia Gheorghe (teorie). De asemenea, mă pot mândri cu foști colegi precum: Alexandru Preda, Marius Lăcraru (care, din păcate ne-a părăsit mult prea devreme), Laurențiu Dincă, Radu Ungureanu, Ioana Suciu, surorile Hölski, Vasile Cărămidă, etc.

Îmi vin în minte multe întâmplări care au fost deliciul vârstei și ne-au pregătit pentru frumosul, dar și dificilul drum al maturizării noastre umane și artistice. Cum aș putea uita plimbările aproape ritualice pe dealul Mitropoliei, după terminarea cursurilor! Sau vizitele pe care le făceam, împreună cu A. Preda la B.C.S. (Biblioteca Centrală de Stat), primiți cu entuziasm de muzicologul Radu Stan, pe atunci directorul secției muzicale unde ascultam ore întregi lucrări de Gustav Mahler, Anton Bruckner, Richard Wagner. Deoarece nu aveam vârsta legală de 18 ani, aveam nevoie de adeverință de la Liceu că, suntem elevi la un liceu de muzică și așa eram exceptați de la regula celor 18 ani. Acest moment a însemnat enorm pentru noi, într-un moment în care informația muzicală era bazată aproape

Iosef Ion PRUNNER

Am avut norocul să am timp de mai bine de 12 ani, îndrumarea minunatului Dascăl, Doamna profesoară Zoe Popescu. Prima întâlnire a fost în apartamentul din Calea Victoriei lângă Teatrul *Tănase*. Țin minte că am fost cu mama într-o încăpere mare cu un mic balcon cu un pian de culoare maro. Cum am ajuns acolo aveam să aflu în timp. Autorul acestei întâlniri care m-a marcat a fost tatăl meu, care era pianist concertist și profesor la Liceu, așadar îi cunoaște foarte bine pe toți profesorii. Am văzut ulterior că a fost mai bine să meargă pe mâna unui profesor aflat la început de drum, toți ceilalți au rămas uluiți de alegerea unei tinere, dar care a reușit în scurt timp să-și facă un nume foarte bun.

Așa a ajuns doamna profesoară să fie foarte solicitată.

Cu un zâmbet permanent și cu o răbdare fără nicio limită, doamna Zoe ne-a învățat tot ce este mai bun și mai frumos în arta sunetelor.

Extraordinar a fost modul cum doamna profesoară se perfecționa cu elevii ei alături de Domnia sa; în primul rând frecventam împreună cursurile ținute de mari personalități (Carlo Zecchi sau G. Agosti etc.) şi mergeam la concerte şi seminarii apropiindu-ne de marii artiști care erau prezenți pe scenele din România.

Doamna profesoară avea un spirit pozitiv, întotdeauna încuraja elevii, chiar dacă unii treceau printr-o perioadă delicată, sau nu erau în cea mai bună formă. La acea vârstă este esențial să poți da încredere în ce construiești. Am văzut cum elevi veniți de la alți profesori și-au revenit foarte bine. Doamna nu „alerga după elevii altora”; de multe ori răspundea negativ solicitărilor deoarece avea ore peste norma didactică. Punea suflet și cu greu își controla emoțiile când ne asculta în Sala de Concert sau la examene.

Iosef Ion Prunner este născut la București într-o familie de remarcabili muzicieni și veche tradiție culturală; a urmat Liceul de muzică *Dinu Lipatti* și Universitatea Națională de Muzică din București. A studiat

Viorica RĂDOI

Liceu, efemer prolog al tinereții mele!

Era spre sfârșitul anului școlar 1954-1955 când treceam în clasa a IV-a primară, fiind elevă la Școala de fete nr.13 de pe Bulevardul Gheorghe Coșbuc din București. Locuiam în imediata apropiere a străzii 11 Iunie. Așadar, școala îmi era foarte aproape.

Luam lecții de pian cu profesoara Maria Cernovodeanu la care ajunsesem, din fericire, prin intermediul unei cunoștințe. Deci prima șansă pe care mi-a dat-o Dumnezeu, a fost întâlnirea și lecțiile cu această minunată profesoară, căreia nu voi conteni niciodată să-i mulțumesc pentru tot ce m-a învățat, dar mai ales, pentru că mi-a pus cu adevărat baza dobândirii ulterioare a unei serioase tehnici pianistice. La sfatul dumneaei am susținut proba de admitere la Liceul de Muzică în Strada Simu, unde își avea sediul. Strada era unde este și astăzi, în centrul Bucureștiului, undeva prin spatele Atheneului Român. Am cântat un studiu de Czerny, o invenție de Bach la două voci, două piese din *Albumul pentru tineret* de Schumann și am fost supusă unei verificări a auzului și ritmului de renumita profesoară pentru preșcolari și copii mici Mania Botez.

Mama nu era prea încântată de distanța pe care urma să o petrecem până la școală, dacă aveam să reușesc. Totuși avea speranța că zvonul care îi ajunsese la ureche, cum că Liceul de muzică se va muta din acea toamnă în locul fostei școli normale de fete din strada Principatele Unite se va adeveri, căci astfel, școala ar fi venit la mine, nu eu aș fi mers la ea!

A doua șansă de la Dumnezeu! Într-adevăr, în acel an Liceul de muzică nr.1 din București și-a mutat sediul în strada Principatele Unite nr. 63. Reușisem la examen și, din nou la sugestia drei Cernovodeanu, am făcut cerere să fiu repartizată la clasa binecunoscutei profesoare Cecilia Manta șefa Catedrei de pian, cerere care nu mi-a fost aprobată. Am fost repartizată la clasa profesoarei Stela Pană (ulterior Cameniță). Din catedra de pian a liceului mai făceau parte multe profesoare de prestigiu, profesioniste de marcă, descendente ale renumitelor ctitori de școli

Ion IVAN-RONCEA
„Harpa de aur” - începutul

Copil fiind, cântam cât era ziua de mare, fie solo, fie acompaniindu-mă cu bătăi în vreo tablă sau cutie de prin curtea casei. Aveam o voce frumoasă, puternică și cântam tare, cu plăcere, deranjându-mi, uneori, vecinii. Îi auzeam adesea: „mai taci Ionele odată, că ne-ai zăpăcit cu gălăgia ta!”.

Erau însă și momente frumoase, atunci când cântam pentru familie, prieteni, sau la serbările școlare. Văzând că-mi place atât de mult să cânt, părinții și învățătorul meu, domnul Vasile Sulfineanu, au zis că am talent și trebuie să merg la școala de muzică.

Așa că, la vârsta de 10 ani, am ajuns la Școala de Muzică din București, actualul Colegiu Național de Arte *Dinu Lipatti*, unde, după ce am interpretat un cântec și am susținut o probă de aptitudini, am fost declarat admis. Nimic interesant până aici.

ȘCOALA DE MUZICĂ, ALEGEREA

Interesant este ce a urmat. Am fost întrebat la ce vreau să cânt, eu le-am spus că la oboi, ei mi-au zis că sunt prea mic pentru un instrument de suflat și că sunt locuri libere doar la percuție, contrabas și harpă. Eram ca vițelul la poarta nouă, văzusem la o nuntă un contrabas, o tobă, dar nu eram atras de ele, cât despre harpă, nici nu auzisem. Nu știam ce să aleg, dar…, la masa comisiei de examinare era o doamnă mai în vârstă, distinsă, cu o figură bonomă, care s-a uitat la mâna mea, a zis către comisie că „e bună” și m-a întrebat dacă vreau să cânt la harpă. Eu am zis DA și așa am ajuns la harpă. Nu știu ce-a fost în capul meu, poate am presupus că harpa o fi mai frumoasă decât basul și toba, așa că am ales harpa fără să am habar ce aleg. Dar am ales bine, am avut norocul să aleg un instrument frumos, să am o profesoară extraordinară și o școală bună, în care am crescut, am fost educat și format pentru profesie și viață. Puțini au o asemenea șansă.

Paul STAICU

Pentru Școala de Muzică nr. 1 din București la 75 de ani

Minunile pot fi și un lucru cotidian; nu este un paradox?

Școala de Muzică Nr. 1 din București ne convinge.

Al II-lea Război Mondial nu era departe în urmă, iar spiritul își căuta cu înfrigurare recuperarea, autenticitatea, ieșirea din tranșeele întunecate ale războiului.

În acest context prezența artelor, a muzicii își găseau și își redefineau rolul lor constitutiv, constructiv.

Istoria își caută de totdeauna oamenii, reprezentanții, iar oamenii la rândul lor fac istoria.

Cine nu are istorie nu există.

Istoria prezenței artei, pe pământ românesc – artă care exprimă spiritualitatea specifică a națiunii patronată de LIMBA statornică în ciuda evenimentelor istorice – este veche, de mii de ani, asemeni locuitorilor ei. Instituțiile ei s-au adaptat evenimentelor istorice și iată cum, din negura războiului, a renăscut una din florile artei, Școala de Muzică din București.

Dintre toți promotorii reținem numele lui Emil Bâclea, primul ei director care ca nimeni altul a știut să-i împrumute propriul dinamism, propriul suflet. Dacă școala ar trebui să poarte un nume, atunci numele lui ar fi binemeritat. Istoricul detaliat al școlii poate fi găsit în cartea sa, *Emil Bâclea, 60 de ani dăruiți artei și învățământului muzical internațional*, S.C. Armedia Presse S.R.L. Editura Mirador MULTIMEDIA ARAD ISBN 973-8484-35-9.

Carmen STOIANOV

Anii mei de liceu… în Principate…

Cine nu s-a lăudat vreodată cu locul în care și-a petrecut „anii de liceu”? În ce mă privește, pot spune că „Liceul din Principate” – așa cum era cunoscut pe atunci, bucureșteanului de rând, Liceul de Muzică nr. 1 (astăzi Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*) – a exercitat asupra mea o chemare pe care astăzi o pot califica de maximă importanță în formarea ca muzician. „Chemarea” nu am conștientizat-o de la bun început, simțind-o în dorința expresă a părinților mei, în determinarea lor de a face totul ca fiica să urmeze studiul muzicii. De tineri, și-au cumpărat casa în apropierea Liceului; așa se face că, după examenul de absolvență a anilor de gimnaziu (la Școala Generală nr. 122 și, în paralel, la Școala de Muzică și Arte Plastice nr. 5), calea de urmat se profila a fi una singură: MUZICA – la Liceul din Principatele Unite, nr. 63. Am devenit elevă aici în 1965 și vreme de 4 ani binecuvântați m-am format asiduu, în datele unui orar „de cazarmă” asumat personal, conștient, pentru ceea ce mă aștepta după Bacalaureat: admiterea la Conservator.

Am iubit din toată inima *Liceul*, cu tot ceea ce înseamnă el, de aceea vorbesc și astăzi cu emoție și un fel de iubire posesivă: a rămas „Liceul meu” pentru că aici am învățat să învăț, am învățat să studiez eficient, am învățat să înțeleg ce înseamnă a fi muzician cu o solidă și complexă formație, am învățat să iubesc și să respect armonizarea temperamentală cu colegii, să dau întâietate, în tot ce fac, filelor cu portative, cheilor, notelor, pauzelor și, mai ales, notațiilor de tempo sau trăire emoțională – într-un cuvânt: MUZICII – într-un fel în care nu o făcusem până atunci. Meritul revine în primul rând celor a căror amintire a luminat pragul *Liceului*: profesorilor mei, cărora le port recunoștință – de la cultura generală solid implementată – mulțumesc doamnei diriginte (ce mult am iubit chimia!) Eleonora Bădulescu, doamnelor Ecaterina Andronic, Latiș, Ghinăraru, domnilor Tomacinski, Dună, Pencea – la specialitate: doamnei Yolanda Last, domnilor Florino Delatolla, Valentin Gabrielescu, Constantin Romașcanu, Nicolae Niculescu… și nu doar celor fulgurant menționați mai

Georgeta STOLERIU

Când spun Liceul *Dinu Lipatti*, prima imagine care îmi vine în minte este aceea a unei mulțimi de copii gonind, în jurul orei 8 dimineața, pe strada Principatele Unite, unde, cald și primitor, zi după zi, renumitul Liceu îi aștepta cu brațele deschise.

Am alergat și eu, ani la rând, pe lângă Dealul Mitropoliei, reușind de cele mai multe ori să prind ora de începere a cursurilor în clădirea Liceului și nu pe stradă. O făceam știind că mă voi bucura de minunatele ore pe care admirabilii dascăli pe care i-am avut ni le dăruiau.

Ca într-un tablou de familie, siluete atinse ușor de patina timpului, se desprind emanând parcă aceeași căldură și dragoste cu care, cândva, ne înconjurau: Doamnele Latiș (naturale), Olteanu (istorie), Constantinescu (literatura universala), Anton (limba română), Hăulică (limba franceză), Domnii Niculescu (geografie), Pencea (limba română), Ciurescu (naturale), Tomacinschi (iubitul nostru diriginte)… Prețioase momente în care cursurile predate de acești dascăli cu vocație de netăgăduit, au modelat spiritele noastre. Îmi amintesc cu câtă bucurie am alcătuit primul ierbar sub îndrumarea doamnei Latiș, cu cât interes am aflat despre educația spartană la orele doamnei Olteanu, de câte ori am făcut înconjurul lumii conduși de domnul Niculescu și, desigur, amintiri speciale definitiv gravate în memoria mea, cu doamnele care mi-au pus bazele profesiei prin studiul pianului: Ana Pitiș, Stela Cameniță și Liliana Rădulescu. Nu-l pot uita pe domnul Constantin Ionescu, distinsul nostru profesor de teoria muzicii, care, prin metoda sa unică, a făcut și din mine un muzician.

Intenționat am lăsat la urmă numele neprețuitului nostru domn învățător Gheorghe Profenza, acel fericit amestec de blândețe împletită cu strictețe și care ne-a grefat în conştiințe gândirea logică, exprimarea corectă și pasiunea pentru citit…

Constantin ȘERBAN
Amintiri din liceu

Stau câteodată și-mi aduc aminte… , ah nu, asta a scris-o deja un moldovean celebru… dar totuși îmi aduc aminte cu duioșie de vremea când, la șapte ani, proaspăt bucureștean venit din vechea capitală a Țării Românești – Târgoviște – am intrat la Liceul de Muzică nr.1, astăzi Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*.

Din primii ani am reținut extrema competență a domnului Fotache, învățătorul care ne-a dus până în clasa a IV-a. Ajuns în clasa a V-a lucrurile au devenit serioase. Profesori diferiți la fiecare materie, nu mai era de glumă. La vioară eram în perioada cea mai crâncenă, domnii Ševčík și Schradieck tronau la loc de cinste pe pupitrul meu, sub privirea serioasă a doamnei profesoare Ana Maria Matei.

Mărturisesc că nu eram un monument de muncitor, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să opresc vioara și muzica. Atmosfera din școală era extrem de motivantă, am început să ascult enorm de multă muzică, am început să descopăr mari interpreți, mari dirijori, mari orchestre, pe benzi de magnetofon la unul dintre cei mai buni prieteni, Mihnea, al cărui tată, handicapat locomotor din cauza închisorilor politice, poseda un aparat de bună calitate și câteva mii de ore de înregistrări istorice. Totul în liceu era făcut pentru muzică, profesorii și profesoarele de cultură generală cunoșteau problemele noastre de timp de studiu individual și adaptau materiile lor în funcție de calendarul audițiilor, concertelor sau examenelor instrumentale.

Aceasta este perioada din adolescența mea care mi-a lăsat cea mai plăcută amintire, deoarece eram încă prea tineri pentru răutate, încă nedeformați de spălarea totalitară a minții. Formam o „gașcă” extrem de simpatică și solidară. De altfel am păstrat până astăzi legături cu foarte mulți din colegii și colegele mele. În clasa a VII-a a început un curs care va dura toată viața, ORCHESTRA! Un tânăr profesor care aproape debuta în aceasta nobilă misiune, Nicolae Racu. Vorbim de anul 1968. Este și primul dirijor care m-a acompaniat în primul meu concert cu orchestra,

Ion Bogdan ȘTEFĂNESCU

Doisprezece ani de șlefuire personală și de amintiri subiective

La 15 septembrie 1975, când aveam deja 6 ani împliniți de aproximativ 5 luni de zile, decizia părinților de a mă înscrie la Liceul de Muzică a fost pusă în aplicare. Mă pregătisem pentru acest eveniment major timp de un an de zile - studiam deja pianul cu doamna Rodica Băluță, aveam minime noțiuni de teorie muzicală - și, de asemenea, trecusem examenul de admitere pentru clasa întâi, care consta în testarea auzului, intonarea unui foarte scurt solfegiu și interpretarea unei lucrări la pian. Pentru toată comunitatea străzii Eufrosina Popescu din cartierul Balta Albă unde locuiam evenimentul era de importanță majoră, dat fiind că absolut toți partenerii mei de joacă (enorm de mulți, căci făceam parte din generația „decreteilor") mergeau la școala de cartier. În acea zi nu ne-am întâlnit, fiindcă eu, împreună cu bunica, am plecat la ora 7:15 din casă pentru a fi siguri că ajungem la 8:00 fix pe Str. Principatele Unite, în spatele Mitropoliei. Era o adevărată excursie. Luam mai întâi troleibuzul, apoi, când ajungeam la intersecția Popa Nan cu Traian, schimbam cu tramvaiul. De altfel, s-a dovedit că acest drum, anevoios pentru un copil de 6 ani, a avut un bun rol educativ. Am trecut de atâtea ori pe lângă niște clădiri de patrimoniu care mi-au rămas în memoria afectivă cu toate detaliile lor arhitecturale de mare valoare, clădiri care astăzi nu mai există, din păcate. Am trăit, de altfel, și demolarea lor, care m-a șocat profund. Mă gândesc, în primul rând, la Biserica *Sfânta Vineri*, la Hala Unirii și la Piața de Flori, la Spitalul Brâncovenesc; de altfel, nici Hala Traian nu mai e ce-a fost odinioară, nici cartierul Mântuleasa și nici cea mai lungă stradă din București, Strada Popa Nan, cu case potrivite acelei zone. Și clădirea școlii la care fusesem admis era un fel de palat. Fusese casa unui veritabil moșier. Cancelaria era impresionantă, cu scări interioare somptuoase, oglinzi de cristal enorme și candelabru uriaș. În fine, prima zi de școală a fost pentru mine „ziua cea mai lungă", ziua în care m-am îndepărtat de ochii bunicii

ČESKOSLOVENSKÝ ROZHLAS PRAHA

Bogdan Stefanescu

získal

I. CENU

V MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽI MLADÝCH HUDEBNÍKŮ

Concertino Praga

konané ve dnech 10.–14. listopadu 1986 v Praze

Praha 7.

DVOŘÁKOVA SÍŇ DOMU UMĚLCŮ
Sobota 13. června 1987 ve 20 hodin

KONCERT VÍTĚZŮ
Mezinárodní rozhlasové soutěže mladých hudebníků
Concertino Praga

Pořádá Čs. rozhlas a Koncertní podnikatelství FOK
pod uměleckou záštitou primátora hl. m. Prahy ing. Františka Stafy

Symfonický orchestr Čs. rozhlasu
nositel Řádu práce a laureát Státní ceny Klementa Gottwalda
Dirigent: MARIO KLEMENS

ANTONIO VIVALDI 1678?–1741
Koncert D dur č. 3, op. 10, pro flétnu a orchestr
Allegro
Cantabile
Allegro
sólista: BOGDAN STEFANESCU — RSR (1969)

JOSEPH HAYDN 1732–1809
Koncert C dur pro hoboj a orchestr
Allegro spiritoso
sólistka: SUSANNE GRUTZMACHER — NSR (1969)

GIOACCHINO ROSSINI 1792–1868
Introdukce, Téma a Variace pro klarinet a orchestr
sólista: ZDENEK ZAVIČAK — ČSSR (1969)

Přestávka

RICHARD STRAUSS 1864–1949
Koncert č. 1 pro lesní roh a orchestr, op. 11
Allegro
Andante
Rondo. Allegro
sólista: JIŘÍ ŠPAČEK — ČSSR (1970)

JOSEPH HAYDN
Koncert Es dur pro trubku a orchestr
Allegro
Andante cantabile
Allegro
sólista: LEO SIBERSKI — NSR (1969)

Koncert vysílá přímým přenosem Čs. rozhlas — stanice Praha

Premiul I *Concertino Praga* 1986 (clasa a XI-a); programul Concertului de Gală în compania Orchestrei Radio Praga, dirijor Mario Klemens (clasa a XII-a,1987)

Instantaneu din timpul Concertului de Gală *Concertino Praga*, sala *Rudolfinum*, Praga, 1987 (clasa a XII-a)

Florin TUDOR

Sunt născut în București la 1 martie 1965. În 1975 soarta a decis să intru la Liceul de Muzică nr. 1 (cum era numit atunci) la clasa de flaut a domnului profesor Virgil Oprițoiu. Aici făceam cursurile de cultură generală împreună cu cele de specialitate: instrument, teorie muzicală, pian complementar, cor, orchestră. După vreo doi sau trei ani o minte „luminată" din conducerea țării a zis ca nu avem nevoie de două Licee de Muzică în București așa că s-a decis ca cele două sedii să poarte denumirea de Liceul de Muzică *George Enescu* București. De aici a început distracția. Cursurile de cultură generală le făceam în sediul din str. Lemnea (fosta denumire), iar cele de specialitate (instrument, cor, orchestră) în Principatele Unite. Orele erau puse sâmbăta: o zi fără matematică, chimie, fizică și altele. O mare bucurie… După două ore de cânt coral (cu domnul profesor Nicolae Niculescu) urmau orele de orchestră. Pentru prima dată la partida de flaut, eu, un pișpirică de clasa a șaptea cred, am făcut cunoștință cu domnul profesor Nicolae Racu. Într-o hărmălaie de necrezut – toată lumea exersa ceva sau se acorda – dânsul a intrat în sala și de aici a început magia. Pentru prima dată cântam într-un ansamblu și mi se părea absolut fascinant. Săptămânile treceau, cursurile își urmau cadența și într-o zi maestrul Racu ne dă în studiu pentru cursul următor *Vâltava*. Tremuram ca varga atunci când domnul profesor a început să ne asculte individual să vadă ce au învățat „hahalerele". Am început motivul izvorului Vâltavei și după ce am terminat de cântat, dânsul îmi spune: *Bravo măi, de mâine treci la flaut 1*. Am fost foarte emoționat și, din momentul Acela, mă gândeam și așteptam cu nerăbdare sâmbăta următoare când aveam orchestră. Cu ce bucurie învățam pe dinafară solo-urile din *Sheherazada* sau *Simfonia Spaniolă* a lui Lalo, lucrări pe care le studiam, apoi le interpretam pe prima scenă a țării

Ioana TUDOR

Perioada liceului a reprezentat pentru mine un moment de dezvoltare foarte important, în care am avut oportunitatea să fiu îndrumată de cei mai buni profesori, doamna Magdalena Ursu, care mi-a ghidat progresul la vioară cu multă dăruire, implicare și ambiție și Maestrul Nicolae Racu, alături de fiul său, domnul profesor Andrei Ștefan Racu, care m-au ajutat să îmi descopăr înclinația spre orchestră și care m-au încurajat în această direcție. În momentul prezent sunt angajată în Orchestra Națională Radio, cu funcția de șef de partidă și aplic în permanență principiile disciplinare și atitudinea profesionistă pe care mi le-au format acești oameni atât de dedicați în munca lor.

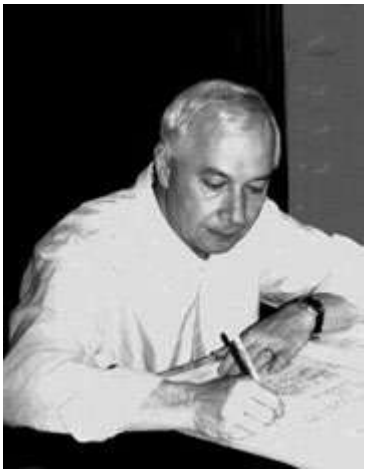
La prima oră de orchestră, ne-am așezat pe scaune și ne-am pregătit instrumentele, însă, în mod surprinzător, nu a cântat nimeni nici o notă. Lecția a fost despre toate lucrurile pe care trebuie să le facem înainte de a cânta, principiile de bază și „bunul simț”, despre cum trebuie să te acordezi corect și cum se stă de fapt pe scaun. Toate aceste lucruri, care poate par mărunte, sunt deosebit de importante și fac o diferență uriașă, în special atunci când toți membrii orchestrei le respectă.

Îmi amintesc cu drag concertele aniversare de la Atheneul Român, care erau deosebit de importante pentru noi, și pentru care repetam intens. Cumva, aceste concerte ne aduceau pe toți împreună, în ciuda diferențelor de vârstă, experiență sau nivel profesional și ne umpleau de bucurie şi emoții, învățându-ne încă de mici cu senzația unică a orchestrei care este aplaudată cu sala în picioare, făcându-ne să ne dorim mai mult.

Sunt extrem de recunoscătoare pentru bunătatea tuturor acestor profesori, pentru felul în care mi-au fost exemple și m-au format și încurajat. Doamna profesoară Magda Ursu mi-a cultivat latura disciplinei și a ambiției, m-a ajutat să evoluez și să mă descopăr, iar cei doi maeștri Racu au sedimentat prin multe ore de repetiții principiile și atitudinea care m-au ajutat să mă remarc în orchestră. Îmi este greu să exprim în cuvinte admirația pe care o port față de toți mentorii mei, ale căror cuvinte au ajuns

Ulpiu VLAD

Amintiri din Liceul de Muzică nr. 1 - București

Mi-a plăcut întotdeauna să visez, să trăiesc în închipuiri. Acum am fost rugat să-mi amintesc, să revin la real.

Era în toamna anului 1958. Am dat examen de admitere la Liceul de Muzică nr.1, în prezent Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*. Am fost admis în clasa a VI-a, la specialitatea oboi. Aveam în spate câțiva ani de pian, sub îndrumarea tatălui meu, și un an la Școala de Muzică din Brașov, cu doamna profesoară Florica Cristorian. Acest fapt însemna un avans considerabil față de colegii mei de la instrumente de suflat, care atunci urmau să înceapă inițierea muzicală.

Timp de șapte ani am fost elevul celebrului oboist Pavel Tornea, profesor exigent și foarte atașat de elevii săi. Îmi amintesc orele petrecute la clasă. Eram îndrumat cu răbdare și afecțiune în toate tainele oboiului, începând de la întreținerea instrumentului și obținerea unei ancii de bună calitate, până la finisarea repertoriului. Rezultatele au fost răsplătite de multe ori cu aplauze în audiții și concerte, cu distincții primite în cadrul unor concursuri, între care Premiul la *Festivalul Tinerilor Interpreți din România*, oboi, 1964.

Consider că în acei ani am avut profesori minunați, printre care: doamna Florența Albu (pian), domnii Matei Jurebiță și Filaret Barbu (teorie-solfegiu), domnul Constantin Petrovici (orchestră), alături de cei de la cultură generală, care făceau tot posibilul să plecăm din clasă cu noțiuni bine sistematizate, fiind conștienți de importanța studiului la instrument. Revenind la profesorii de specialitate, îmi aduc aminte cu prețuire de orele de pian cu doamna Florența Albu, de modul în care mă încuraja și stimula să studiez. Am aflat că a spus în cancelarie: „Dacă există un înger în școală, acela este Vlăduț”, în timp ce alți profesori se plângeau de mine. Stimularea, evidențierea calităților discipolilor, de care m-am bucurat în

Ioana Raluca VOICU–ARNĂUȚOIU

Școala după școală

Nu m-am gândit niciodată să scriu despre anii de școală, poate și pentru că nu am avut ocazia să fac acest lucru. Când mi-a propus profesorul Nicolae Racu să scriu ceva despre acei ani am avut revelația să constat cât de vii mi-au rămas în minte unele amintiri din cei 13 ani (dacă socotesc și anul de „preșcolari” – cum i se spunea pe atunci anului pregătitor dinaintea clasei întâi) petrecuți în aceeași școală, care se numea Liceul de Muzică nr. 1.

Mi-am adus aminte nu odată în decursul anilor de anumite momente petrecute aici. Desigur, cele legate de cariera mea muzicală, de instrumentist în orchestră sau în formații camerale, sunt cele mai puternice. Din școală a pornit interesul (pot să spun chiar fascinația) pentru marile lucrări simfonice. De câte ori am cântat ca violonist în Filarmonica *George Enescu*, Simfonia a V-a de Ludwig van Beethoven sau Uvertura *1812* de Piotr Ilici Ceaikovski, mi-am amintit ce am simțit când le-am cântat în liceu, după puterile noastre, dirijați de Nicolae Racu sau Constantin Petrovici. Ce mândri eram noi, cei aleși să facem parte din Orchestra de cameră, când am luat un premiu în faza pe țară a unui concurs al liceelor de muzică, cântând Concertul pentru orchestră de coarde de Paul Constantinescu. (Peste ani, mi-am amintit acest moment când, într-un turneu în Spania, colega mea de pupitru, întorcând pagina în grabă, a dat jos știma concertului și am continuat să cânt, sub privirea dirijorului Horia Andreescu, care părea îngrijorat de incident).

Mi-am adus aminte de Cvintetul cu pian de Robert Schumann, prima lucrare „grea” pe care am făcut-o la muzică de cameră, în clasa a XI-a. Nicolae Racu a fost foarte curajos când ne-a pus în fața unei asemenea lucrări, dar cred că a mizat pe faptul că noi, toți cinci (Oana Popescu-Pasărea, Ion Ignat, Marin Cazacu, Diana Dumitrescu) studiam cu perseverență. Când am predat această lucrare la Conservator, mi-am adus

Gheorghe ZAMFIR
Înscris istoric 1955 – 1961

Subsemnatul, Gheorghe Zamfir, născut în orașul Găiești, jud. Dâmbovița, în anul 1941, 6 aprilie, am consemnat următoarele gânduri ale anilor de liceu 1956-1961, secolul XX.

Prin examen de admitere în septembrie 1955, în fața unui juriu de peste 10 profesori la numeroase discipline instrumentale, am trecut cu brio toate probele muzicale. În juriu s-a aflat și viitorul meu profesor (celebrul Fănică Luca) al cărui elev am devenit din luna octombrie urmând cursurile pe care le-am absolvit în anul 1961. Cursurile le-am urmat la zi, fiind integrat și în internatul liceului care cuprindea foarte mulți elevi. În acea perioadă Liceul a purtat numele de „Școala specială de muzică de 12 ani"; o școală similară exista la Cluj. Acestea erau consemnate la Minister ca Liceu experimental cu dublu profil, Liceu de muzică și Liceu de cultură generală cu bacalaureat la final. Astfel, la absolvire s-au dat două rânduri de examene, la muzică și la cultură generală. În primele 3 luni mi-a fost foarte greu să suflu în nai, eu fiind foarte slab și având un suflu sub nivelul cerut la clasă de maestrul Fănică Luca. Eu nu eram înscris la cursurile de cultură generală, deoarece eram în decalaj cu liceul de muzică, neavând nicio cunoștință muzicală, așa că am făcut clasa a VII-a la muzică și după un an am intrat cu amândouă liceele în cls. a VIII-a. Tatăl meu a mai venit pe la școală și a concluzionat categoric „Nu vreau să fac din tine lăutar!". Acestea fiind zise m-a retras din liceu înainte de CRĂCIUN și m-a înscris la Liceul din Găiești, unde materia primului trimestru fusese parcursă. Pentru mine a fost TRAGEDIE deoarece s-a adeverit că eram îngrozitor de slab la științele exacte: matematică, fizică, chimie, algebră, trigonometrie; prin compensație eram bun la: zoologie, istorie, geografie, română, științe naturale, limba rusă, psihologie. Cu acestea zise, m-am văzut deci ca vai de capul meu la Liceul din Găiești, cu aceste materii grele în față, dovedindu-mă nul… am avut note sub nivelul

Cornelius ZIRBO
Amintiri din Lipatti

La vârsta de 16 ani începea pentru mine un capitol important din viața mea. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să însemne mutarea mea la București. Ajunsesem într-un punct în viața mea când acest pas devenise imperios necesar. Venise vremea în care trebuia să intru în acest proces de maturizare și focalizare pe educația mea muzicală, iar Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti* și profesorul Octavian Lup păreau a fi contextul ideal în care acest proces să aibă loc. Îmi amintesc cu nostalgie, dar totodată cu groază, de acele vremuri în care toată această aventură începuse. La 16 ani urma să fiu pe picioarele mele departe de casă, departe de familie, departe de prietenii cu care am copilărit. Totul era atât de diferit!

Primii mei tovarăși pe care mi i-am făcut în capitală au fost colegii mei violoncelișți. La *Lipatti* am avut șansa să găsesc o clasă de violoncel extraordinară. Nivelul violoncelistic era foarte ridicat, fapt ce a determinat și mai mult evoluția mea în primii ani de liceu. Nu pot să nu enumăr pe câțiva dintre acești minunați muzicieni, cum ar fi Izabela Ghergu, Jan Sekaci, Sofia Blându, Eleonora Bordînc printre mulți alții. Am reușit să legăm o prietenie foarte strânsă, în ciuda faptului că mai mereu aveam de furcă unii cu alții pe la diverse concursuri și audiții. Reușisem să facem din aceste inevitabile intersectări motivații mai puternice înspre progres și nicidecum prilejuri de ceartă sau de invidie. Toți violonceliștii împărțeam 3 săli de studiu aflate la mansarda școlii, un colțișor foarte retras al clădirii, unde puțină lume venea și care devenise pe întreaga durată a liceului „my safe space”. Multe amintiri frumoase sunt legate de acea mansardă. Multe conversații frumoase, seri de film (și nu puține), prânzuri și cine luate „în familie”, petreceri surpriză cu ocazia zilelor de naștere și foarte, foarte multe repetiții și ore de violoncel.